

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 9. května
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

J oho, všechno je jinak. Ne všechno, co je napsané v novinách, v knížkách či na internetu, je pravda. I když levicový portál (= webová stránka) vám bude tvrdit, že zpráva je lživá, a tudíž „hoax“, opak je často pravdou. To by mě moc zajímalo, proč právě mezi tak zvanou inteligencí, na universitách na světě bují levicová revoluce, že by se i soudruh Lenin, Stalin či Hitler nestačili divit. Lidská blbost je fascinující.

Homosexuál bojuje za vítězství Islámu, a vůbec mu nevádí, že ho pak zabijí. Copak se nenajde nikdo, kdo je schopný soudruhům, kteří bojují za svoje lepší zítřky, oponovat?

Když jedna taková soudružka obhajovala socialismus, nadávala, ač sama bílá na „bílé supremacisty“, britské kolonialisty a tak dále, tak jsem se jí česky zeptal: „To vám nevádí, že mluvíte anglicky?“ Jelikož nerozuměla tak jsem jí anglicky řekl: „Já na vás mluvil česky, řečí Slávů, což znamená otroků, a vy děláte že nerozumíte, není vám hanba nejen mluvit anglicky, řečí, jak vy říkáte „řečí imperialistů a otrokářů a bílých supremacistů“, ale nutit i mě, který nikdy otrokářem nebyl, mluvit touto řečí? Opravdu se nestydíte? Chudák nevěděla, co říct a kvapně odkvapila. Je velká škoda, že na rozdíl od této bojovné levice je pravice dost neorganizovaná. Když je v Sydney levicová demonstrace tak je tam tisíce lidí a pravicové demonstrace jaksi nejsou, a když náhodně některá vypukne, tak je tam sedm až dvacet lidí.

Představte si, že by do demonstrace dětí co byla nedávno v Sydney, za lepší klima, někdo vyšel s velkým transparentem na které by bylo napsáno: „Stop using coal, oil, gas, diesel, electricity, plastic, steal and meat“ Only socialists and these children can use it, no one else!“

Můj největší problém je stále stejný, najít čtenáře, ale hlavně nové odběratele Novin.

Na rozdíl od islámských, čínských či indických organizací, které si pomáhají, což je krásně vidět na každoročních oslavách multikulti

tisku- <https://multicultural.nsw.gov.au/premiers-multicultural-communications-awards/>, kde dostávají různé ceny, ocenění a medaile. Kdežto my, po 22 letech, máme dokonce zakázáno dávat noviny na konzulát.

Zástupci států a klubů své tiskoviny podporují, na posledním bangladéšském setkání, kterého jsem se náhodně zúčastnil coby pozvaný host, první co bylo, že nabádali k odběru australsko-bangladéšských novin..

Já to mám naopak. Ještě jsem nezažil, že by některý náš klub udělal akci na podporu Novin. Dokonce jsem zažil, že před lety, když jsem dal při jedné státní oslavě Noviny na stůl, než jsem se otočil, tak Noviny zmizely. Pak jsem se dověděl, že paní generální konzulka. Která vešla hned za mnou, je laskavě přemístila ze stolu u vchodu, do koše na odpadky v kuchyni.

Protože musím tisknout minimum Novin, aby to tiskárna vůbec přijímala, zbude mi stále dost Novin, abych je občas dal do českých klubů a restaurací či do české školy v Alexandrii. Bohužel, že by mi to přineslo aspoň jednoho nového předplatitele, tak to se mi ještě nestalo.

Prosím, podívejte se na obálku, když dostanete Noviny, hodně lidí si letos bohužel ještě nepředplatilo. A znáte-li někoho, kdo si Noviny od vás jen půjčuje, poukažte na tento článek, prosím, třeba si je také předplatí k radosti vydavatele...?

Atěh bychom si pomáhat.

Liberálně demokratická cenzura

Benjamin Kuras
Spojení cenzury s liberální demokracií by vám na první poslech mohlo znít jako oxymoron. Ne každý okamžitě ví, co je oxymoron, ale nemusíte je hned jít hledat do encyklopedie. Není to nadávka, třebaže její druhá půlka v angličtině nadávkou je. „Moron“ znamená tupost, potažmo tupec, převzato z klasické řečtiny. Tam taky „oxy“ znamená naopak ostrost. Takže „oxy-moron“ znamená „ostro-tupý“. A je to pojmenování jevu, v němž se snaží snoubit dva protiklady, ale nedaří se jim to, ač jim to může projít, na nějakou dobu a u některých moronů. Neboť jak praví slavné americké přísloví, „můžeš oblbovat některé lidi pořad, všechny lidi někdy, ale ne všechny lidi pořad“. Tradičně, podvědomě, automaticky a bez velkého přemýšlení si taky spojujeme pojem „liberální“ se svobodou a pojem „demokracie“ se soutěží různých idejí na půdě

politických, ekonomických, kulturních a informačních institucí. Naproti tomu pojem „cenzura“ obvykle chápeme jako jejich omezování. A omezování svobody a soutěže idejí je přece ze samé podstaty neliberální a nedemokratické. Takže liberální demokracie přece nemůže provádět cenzuru, že.

xxx

Kruťte nad tím ještě chvíli hlavou. Ale než si ji vykroutíte, připomeňte si, co už možná pár let vnímáte, ale odmítáte tomu věnovat pozornost, protože logicky vám to přece připadá jako nesmysl. Způsobilo by vám to kognitivní disonanci, což je konflikt mezi tím, co si myslíme, věříme a přejeme, a tím, co se skutečně děje. Ten se snažíme zneviditelnit, protože si přejeme žít bez velké mentální námahy v liberální a demokratické pohodě. Proto taky ignorujeme, že už pár desetiletí do ní prosakují potůčky totalitního myšlení a totalitních praktik, maskující se atraktivními a pozornost zamlžujícími nálepkami jako „liberální demokracie“ nebo „evropské hodnoty“. A že ve jménu těchto nálepek se svobody, na nichž západní demokracie stojí, omezují. Jejich omezovateli však nejsou ani tak demokraticky zvolené národní vlády, jako spíš nadnárodní instituce typu EU, OSN, WHO, WEF, IMF, které vládám diktují leccos, k čemuž nebyly zvoleny.

Na omezování svobod se pilně podílejí internetové informační sítě, ale taky všelijaké fanaticky náboženské, politicky korektní, utopicky progresistické a bdělé (toto je asi nejlepší překlad nového slova „woke“) aktivistické skupiny a organizace lidí, jejichž myslí jsou prosáklé ideou, že západní civilizace je zdrojem všeho zla na této planetě. Vyjadřují „vůli lidu“, jak ji známe z historie lidové totalitních režimů jako fašismus a komunismus. Ty se bez lidového aktivismu neobejdou a díky němu nad společností vítězí. Proto taky liberálně se tváříci a demokraticky heslující, ale totalitně myslící a totalitně konající napravovatelé porouchaného světa nejprve pár generací vychovávali mladé vzdělance k politicky korektnímu, pokrokovému a bdělému myšlení, než mohli s jejich pomocí a s bezpečným úspěchem převzít vedení politických stran jako Labour v Británii nebo Demokratická v USA. Jejich nejaktivnější podporovatelé v kultuře a médiích, označující se za „liberály“, patří k těm nejčilejším pomlouvačům a umlčovatelům méně pokrokových názorů a osob takové názory vyslovujících.

xxx

Na liberálně demokratické cenzuře je liberální to, že ji může provádět kdokoli proti komukoli. Demokratické je na ní to, že není nastolována státní mocí,

nýbrž „občanskou“ aktivitou. Může dokonce být i v konfliktu s demokraticky zvolenou vládou a jejími demokraticky zavedenými zákony. A může i ji, nebo její konkrétní osobnosti, napadat jako neliberální a nedemokratické. A třeba i žádat jejich odstranění nedemokratickou cestou, čili jinak než porážkou ve svobodných volbách. Příklady takového odstraňování nacházíme v liberálně demokratických zemích každý týden. Zde namátkou hrst nedávných příkladů roku 2021.

Případ 1.

Poslanec sir David Amess byl při setkání s občany, pořádaném v místním kostele, před očima všech ubodán nožem. Pachatel je muslim somálského původu, policie to označila za případ islamistického teroru a řeší, zda to byl útok „osamělého vlka“ nebo napojení na širší teroristickou síť. Notoricky známý imám Anjem Choudhary, který si už odseděl pár let za propagaci terorismu, si zateoretizoval, že motivem k vraždě byly poslancovy známé sympatie k Izraeli. Kdosi jiný si zase všiml, že poslanec byl věřící aktivní katolík a že i to mohla být motivace k jeho zavraždění. Jaké to bude mít následky na svobodu projevu, si dovedeme představit: kolik veřejných osobností – včetně politiků – asi bude mít odvahu veřejně vyslovovat sympatie k Izraeli, nebo se hlásit ke katolické církvi?

Případ 2.

Za tvrzení, že jen ženy mají dělohu, byla po mnoha internetových útocích „z lidu“ disciplinována labouristická poslankyně Rosie Duffield. Odehrálo se to na konferenci Labouristické strany, kde se na tento námět vedla vážná debata končící roztržkou. Ona si navíc troufla zapochybovat, zda je dobrý nápad zákonem povolit přítomnost v ženských šatnách, toaletách a podobných zařízeních biologickým mužům, kteří se identifikují jako ženy, aniž podstoupili transsexuální operaci – čili nemají dělohu, nýbrž penis. Po pohrůžkách od progresistů ve straně a „transradikálů“ raději ani ze strachu nepřijela na konferenci do Brightonu, známého jako Mekka LGBTQetc. Sám šéf strany sir Keith Starmer tam potvrdil, že „říkat, že jen ženy mají dělohy, by se nemělo, není to správné“. Poslankyně Emily Thornberry přitakala, že „jsou i muži, kteří mají dělohy, neboť existují muži, co jsou muži, a muži, co jsou transženy.“

Případ 3.

Na Sussex University v Brightonu maskovaný dav uspořádal protest a hulákal hesla žádající rezignaci profesorky filosofie Kathleen Stockové za její „názory na gender“.

dokončení na straně 15

Pondělí 9. května

Prezident USA Biden urychluje dodávky zbraní Ukrajině
Na přehlídce na Rudém náměstí náměstí není Gerasimov
Situace v mariupolském Azovstalu je stále nepřehledná
Putin se omluvil za Lavrovova slova o Hitlerovi, uvedl Izrael
Polsko nabídlo, jak dopravit ropu do českých rafinerií, říká
Lipavský A Elektronické důkazy jsou u války nový
fenomén, uvedla Bradáčová
Němci pomohou nahradit Česku těžkou techniku odeslanou na
Ukrajinu A Zedníček a Heřmánek dostanou cenu za
přínos kinematografii pro děti
Středula bude sbírat podpisy lidí, chce kandidovat na
prezidenta

Úterý 10. května

Ministr Rakušan navrhuje zpřísnění kontrol přicházejících
uprchlíků A Vrchním velitelem sil NATO se stává
ameický generál Christopher Cavoli
Poslanci ANO a SPD zabránili obstrukcemi projednávání
zrušení EET
Prezident USA Biden urychluje dodávky zbraní Ukrajině
Na přehlídce na Rudém náměstí náměstí není Gerasimov
Situace v mariupolském Azovstalu je stále nepřehledná
Putin se omluvil za Lavrovova slova o Hitlerovi, uvedl Izrael
Polsko nabídlo, jak dopravit ropu do českých rafinerií, říká
Lipavský A Elektronické důkazy jsou u války nový
fenomén, uvedla Bradáčová

Středa 11. května

Rozhodnutím vlády bude opět možno smazat část dluhů
Prezident Zeman odsouhlasil vstup 103 Čechům do ukrajinské
armády
Ukrajinská armáda uvažuje o prolomení blokády Mariupolu
Americké těžké zbraně jsou už na ukrajinské frontě
Senát neschválil nominaci Petra Poledníka ústavním soudcem
Čepro je připraveno postavit terminál na kapalný plyn
V reakci na jmenování Míchla guvernérem ČNB oslabila burza
V pražské Troji vznikne útočiště pro ukrajinské běžence
Horký letní den, slunce, 30 stupňů

Čtvrtek 12. května

Finsko je připraveno vstoupit do NATO
Premiér Fiala rozhodnutí Finska uvítal
Praze přetřžené uprchlíky pomůže stanové městečko v Troji
Uprchlíkům s maďarskými pasy nabízí vláda transport do
Maďarska
Zase zdražil benzín, cena ropy je stálá
Na Vysočině se po 37 letech vyskytl záškrt
Koruna zpevnila, euro je pod 25 káčé
Bankovní asociace zhoršila odhad růstu ekonomiky
Horko, vítr, polojasno.

Pátek 13. května

Sněmovna významně pokročila při demontáži nového
stavebního zákona s cílem, aby vše bylo při starém
Ministr vnitra Rakušan klade cíl, aby třetina ukrajinských
uprchlíků získala v Česku práci
Turecko má výhrady ke vstupu Finska a Švédska do NATO
Zelenskij namítá proti Macronovým pokusům o dohodu s Rusy
Ministr Válek přirovnal koronavirus ke spícímu medvědu
O víkendu se do stanového městečka v Troji začnou stěhovat
uprchlíci A Při pohřbu reportérky Aklahové na
palestinských územích zasahovala policie
Dopoledne pošmourno, vítr mraky rozehnal do slunného dne,
28 stupňů

Víkend 14. – 15. května

Ukrajinská skupina Kalush vyhrála soutěž Eurovize
V USA došlo k další masové vraždě, motiv je asi rasistický
Ve stanovém městečku v Troji je 142 uprchlíků
Pětina mostů v Česku je v havarijním stavu
Skoro letní víkend, větrný, teploty do 28 stupňů
Sněmovna významně pokročila při demontáži nového
stavebního zákona s cílem, aby vše bylo při starém
Ministr vnitra Rakušan klade cíl, aby třetina ukrajinských
uprchlíků získala v Česku práci
Turecko má výhrady ke vstupu Finska a Švédska do NATO
Zelenskij namítá proti Macronovým pokusům o dohodu s Rusy

Pondělí 16. května

Neviditelný Pes na tom není příliš dobře. Dostali jsme
smutnou zprávu, že pan Jiří Wagner, který řídil celou
redakci, bohužel, je na onkologii a už se asi nevrátí.

Úterý 17. května

Škoda Auto začala vyrábět aku do elektromobilů
Studio Bjarke Ingels Group vyhrálo v soutěži na budovu
filharmonie v Praze
České hokejisty porazilo na MS i Rakousko
Ve věku 82 let zemřel herec Josef Abrahám
Ruskok straší inflací až 25 procent a kurzem 30 korun za euro
Erdogan nadále hrozí bojkotovat vstup Finska a Švédska do
NATO
Ukrajinská skupina Kalush vyhrála soutěž Eurovize

V USA došlo k další masové vraždě, motiv je asi rasistický
Ve stanovém městečku v Troji je 142 uprchlíků

Středa 18. května

Rozpočet Hradu by se měl navýšit o 22 milionů
Vláda souhlasí s dalším pokračováním milostivého léta na
úpravu dluhů A Brusel chce do obnovitelných zdrojů
investovat do roku 2030 tři sta miliard euro
V Česku je třetí nejhorší inflace v EU
Škoda Auto začala vyrábět aku do elektromobilů
Studio Bjarke Ingels Group vyhrálo v soutěži na budovu
filharmonie v Praze
České hokejisty porazilo na MS i Rakousko
Ve věku 82 let zemřel herec Josef Abrahám
Ruskok straší inflací až 25 procent a kurzem 30 korun za euro
Německého exkancléře Schrödera stíhají sankce kvůli
kolaboraci s Ruskem
Krásný letní den, poprvé jsem se koupal

Čtvrtek 19. května

Sněmovna prodloužila nouzový stav do konce června
Do Česka přijde 680 mega od EU na pomoc s uprchlíky
Soud osvobodil Víta Bártu, obviněného že zavinil zveřejnění
odposlechů BiS
Zemřel skladatel Vangelis A Lidé se loučili u Jezulátka v
Praze se zesnulou mecenáškou Medou Mládkovou
Hokej MS Česko – Lotyšsko 5:1, naše góly v první třetině
Letní den, na noc z pátku na sobotu se čekají bouřky

Pátek 20. května

Zemřel redaktor Neviditelného Psa Jiří Wagner
Kyberútok proti ŘSD provedli profesionálové
Dary občanů přes ukrajinskou ambasádu dosáhly 1,1 miliardy
korun A Rusko od neděle utne Litvě elektřinu
Bývalý německý kancléř Schröder opouští Rosněft (pozdě,
chlápče) A Německo uzavřelo s Katarom smlouvu o
dodávkách energetických surovin
Šojgu oznámil Putinovi, že dobyl Azovstal
Ester Ledecká získala popáté Královnu bílé stopy
Letní počasí s teplotami do 30 stupňů, večer bouřka

Víkend 21. května – 22. května

Česko zatím nehlásí výskyt opičích neštovic, sousední země
ano
Vláda plánuje dosáhnout v roce 2024 dvouprocentní podíl
HDP na obranu
Premiér Fiala v televizi odmítl spekulace, že by chtěl
kandidovat na prezidentský úřad
Hrad i Parlament loni přepískly výdaje stanovené rozpočtem
Web silnic a železnic obnovil provoz po útoku kyberzloinců
Roste počet vykuků parazitujících na ukrajinských utečencích
V Rokytnici nad Rokytou odhalili bustu kněze Jana Buly,
popraveného komunisty před 70 lety
17500 chodců se vydalo pěšky z Prahy do Prčic
Příjemný den se sluníčkem, obláčky a teplotami do 22 stupňů

Osma zpátky na plac

Ondřej Aston Neff

Dámy na sál, volala bordelmutr, když se slečny
zakecaly u kafe. Internetové sdružení CZ.NIC podle
své tiskové zprávy by mohlo na konci měsíce přestat
blokovat osm webů, zabanovaných od začátku války
Ruska proti sousedovi. V mnoha případech jsem se na
straně stoupenců svobody slova angažoval a jsem
jeden z prvních signatářů petice Společnosti pro
obranu svobody projevu. Nicméně na rozdíl od
mnohých jiných jsem odmítal a nadále odmítám lámat
kopí za aeronet nebo protiproud Petra Hájka. Krok
CZ.NIC jsem vnímal jako reakci v šoku po vypuknutí
války a když teď sdružení to opatření ke konci měsíce
stáhne, dobře tak. Osm dopije kafe a půjde na plac.
Efekt to nemělo valný, sice klesla návštěvnost, ale
frekvence kolujících debilit viditelně nezeslábla.
Naopak, poskytla se munice holotě, která do takových
webů píše. Muniční bohužel nechtěně poskytovala i
úctyhodná společnost, jejíž petici jsem podepsal
(omlouvá mě jen nezkušenost spojená s mladistvým
věkem, příště budu podepisovat jenom to, co napíšu
sám).

O věci lze polemizovat a debatovat, a zde tedy je můj
názor.

Jan Keller vtěto souvislosti píše: Všechna již
provedená i teprve chystaná opatření vlády v tomto
směru vycházejí z jednoduchého předpokladu, že
určitá část dospělých lidí v naší zemi není schopna
sama posoudit, co je pravda, co je lež, co je správné,
co je nesprávné, co jim samotným prospívá a co je
poškozuje.

Tohle je jádro falešné argumentace mnoha lidí,
masírující vlastní ego na obraně svobody slova. Tak
především, Jan Keller coby sociolog a vzdělaný
světaznalý muž velmi dobře ví, že skutečně určitá část
dospělých lidí v naší zemi není schopna sama
posoudit, co je pravda, co je lež, co je správné, co je
nesprávné, co jim samotným prospívá a co je
poškozuje. To je prostě fakt, sociolog ho musí znát.
Když ještě nebyly na světě fake news a kolovaly jen
tzv. hoaxy prostřednictvím e-mailu, žasl jsem, kolik
vzdělaných lidí je bylo schopno předávat, aniž se
pokusili o to nejjednodušší ověření. Že lidé nevědí, co
jim škodí? Viděl někdy pan Keller dav nadšených lidí
kolem skořápkářů, neviděl snad nikdy inzerát typu
nebojte se dluhů, my vám na splátky půjčíme?

Další matení vychází z předpokladu, že zde jde o
slovo a o názory. Veřejnost je vystavena proudu
záměrně amatérsky i profesionálně fabrikovaných lží s
obecným cílem vyvolat obecnou nedůvěru v politický
systém a v konkrétních případech ovlivnit politická
rozhodnutí, jež jsou v kompetenci výkonné moci,
eventuálně parlamentu. Příkladem za všechny je
příběh projektu radaru v Brdech, kdy Rusko
prostřednictvím vědomých i nevědomých agentů
zvítězilo. Tehdy se ovšem ještě věřilo, že Rusko
aspiruje na to, aby se stalo standardním členem
světové hospodářská a politické komunity a odpískalo
se to bez emocí. Teď ale je jasné, že chce obnovit
impérium obklopené vazaly a k tomuto cíli napíná své
úsilí. Ve sféře informací k tomu používá profesionály
produkcující cílené lži.

Co teď na to odpovíš, demokratický státě? Jestli se
někde s panem Kellerem potkám, zeptám se ho, jak se
na to dívá a co si o tom myslí.

Nemám na to recept a silný názor. Na jedné straně se
mi otvírá kudla v kapse, ale na druhé straně vím, že
zákazy mívají silně nežádoucí vedlejší efekty, viz
prohibici před sto lety v USA. Určitý typ lidí lži
miluje, protože jsou zajímavější a příjemci poskytují
iluzi výjimečnosti. Pokud vznikne oficiální instituce
pro potírání lží, nevyhne se dehonostujících přízvisek.
Líbí se mi ověřování faktů, jak je nabízí ČS Rozhlas,
ale nejspíš přesvědčuje přesvědčené. Dychtivost po
dezinformacích neprozrazuje ani hloupost, ani
neúspěšnost. Je to stav ducha člověka dychtícího po
výjimečnosti a vzdoru. S tím pan Michal Klíma
nehne, ani kdyby se rozkrájel.

Samozřejmě existuje pozitivní řešení. Aby stát
fungoval, jak má. Aby ministři znali rozdíl mezi
hrubou a čistou mzdou. Aby rychlík urazil po třiceti
letech vylepšování urazil dráhu mezi Brnem a Prahou
za dvě hodiny. Aby výstavbu okruhu kolem hlavního
města nemohl zablokovat člověk, který ani nebydlí v
trase stavby. Aby...

Skončím, článek by byl moc dlouhý. Asi tak na
pětisetstránkovou knihu. Čím míň takových „aby“
bude, tím chudší půda zbude pro dopadající
dezinformace, který vždy byly, jsou a budou.

Slovenské a české ženy, ktoré skončili v ruských gulagoch

Soňa Gyarfašová

Bola matkou dvoch detí a tretie čakala, na konci vojny ju však od rodiny z Kežmarku odviekli sovietske vojská NKVD. Na manželku majstra Kawascha z Kežmarku, Irenu, niekto totiž podal vymyslené udanie zo špionáže.

Aj jej tehotenstvo bolo označené za kamufláž.

Keď ju odvážali, svojim najbližším nemohla dať ani vedieť. Mladá Irena Kawaschová počas transportu o dieťa v šiestom mesiaci počas transportu prišla.

Deportovali ju až na Kolymu a tiež blízko Severného polárneho kruhu a odsúdili ju na 15 rokov nútených prác.

V jednom z najhorších stalinských trestaneckých táborov umierali každý deň desiatky ľudí, ona však prežila a po ôsmich rokoch sa dostala nakoniec strastiplnou cestou domov.

Tam ju už však nikto nečakal.

Irenu medzitým vyhlásili za mŕtvu a jej manžel sa už druhýkrát, oženil, ani deti ju nepoznali.

To je len jeden zo stoviek príbehov slovenských a českých žien, ktoré skončili v stalinských gulagoch.

Sovietskymi trestaneckými táborami prešlo od 20-tych do konca 50.-tych rokov minulého storočia podľa českého Ústavu pro studium totalitních režimů približne 30-tisíc československých občanov. A veľká časť sa už odtiaľ domov nikdy nevrátila.

Aké teda boli osudy žien z Slovenska a Československa, ktoré kedysi odviekli vojská NKVD do sovietskych gulagov? Prečo sa tam kedysi vlastne dostali? A čo sa stalo s tým, ktoré celé toto peklo prežili?

Počuť budete aj príbeh Cecílie Kleinovej-Kováčovej z východného Slovenska, ktorá sa ako 16-ročná dostala najskôr do Osvienčimu a krátko na to ju odviekli sovietske vojská do gulagu na Vorkutu.

Prežila a domov sa dostala po ôsmich rokoch - práve na ceste späť sa zoznámila so svojim budúcim manželom. O jej príbehu napísala austrálska spisovateľka Heather Morris aj knihu Cilka s Journey - Cilkina cesta, ktorá však nezodpovedá tak celkom historickej realite.

No spomenieme tiež osudy 17-ročnej Eleny Puchyovej, ktorú do transportu udala jej macocha a navždy jej tým zmenila život.

Ale aj Anny Havranovej, ktorá sa dostala do gulagu ešte v roku 1939 - keď utekala z Podkarpatskej Rusi. Jej svedectvo nám poskytli priatelia z Post Bellum a nachádza sa v ich zbierke svedectiev Memory of nations, ktorá je najväčšia v Európe, ďakujeme Mikuláš Kroupa

No a pozrieme sa aj na príbeh jednej z československých žien, ktorá sa dostala do gulagu medzi prvými ženami z Československa.

Helena Frischerová odišla s manželom Abrahámom do Moskvy, lebo on ako špičkový inžinier dostal ponuku pri stavbe moskovského metra.

V čase veľkého stalinského teroru, v roku 1937 ich odsúdili za vykonštruovanú špionáž - jej manžela popravili a Helenu odsúdili na 10 rokov najťažších táborov. Prežila, no svoje spomienky vydala knižne až po roku 1989.

Desaťročia tieto ženy mlčali.

Ich svedectvá a svedectvá odviečených začal priekopnícky zbierať skvelý spisovateľ a publicista Peter Juščák, ktorý po nežnej revolúcii systematicky zaznamenával ich spomienky.

A napísal aj dve výborné knihy - Odviečení a román A nezabudni na labute, ktorý hovorí o príbehu Ireny Kawaschovej.

Mnohé doteraz nepublikované svedectvá týchto žien aj z Petrovho archívu budete počuť aj v relácii Biele miesta 20. storočia - na Rádiu Slovensko

- v nedeľu 3.apríla o 20.05

Anna Závadská

Soňa Gyarfašová

Vo svojich 96 rokoch odišla posledná žena zo Slovenska, ktorá prežila stalinský gulag

Pani Anna Závadská hovorila krásnym nárečím, mala

veľkú charizmu a nechýbal jej napriek všetkému ťažkému ani vtip.

Starostlivo opatrovala zoznamy odviečených z jej rodnej Chmeľnice. V čase, keď sme sa zoznámili, to bol rok 2014, boli z niekoľkých desiatok odviečených ešte traja, no čoskoro zostala jediná. Jedným z posledných hlasov, ktorý hovoril o tom, čo to bol na konci vojny stalinský teror.

Najhorší bol pre nich koniec vojny, počas ktorej jej rodina pomáhala prenasledovaným.

Otca im zobrali Nemci. A potom prišli ruskí osloboditelia.

Z jej rodnej Chmeľnice, dedinky, kde žilo prevažne nemecké obyvateľstvo, vojská NKVD odviekli na práce do Ruska desiatky ľudí. Mnohí sa domov nevrátili.

Ona mala osemnásť a zažila obrovské útrapy. No prežila a vrátila sa domov.

Ale ani šťastie z návratu netrvalo dlho - začať sa mal totiž odsun nemeckého obyvateľstva.

Toto je dokument o Anne Závadskej, je jedným z 30-dielneho cyklu Osudy ku koncu vojny pre Dvojku, ktorý som pripravovala režijne a scenáristicky v roku 2015.

Pani Annu si pripomenieme čoskoro aj v našom rozhlasovom vysielaní - v nedeľu zopakujeme rozhlasové Osudy Anny Závadskej.

Zita Pleštinská Zitka, úprimnú sústrasť celej rodine. Ďakujem, že som vďaka Tebe mala možnosť pani Annu spoznať.

Beňová sa za Fica bije v europarlamente

Podľa europoslancu Petra Polláka (OĽaNO) "členovia európskej sociálnej demokracie intenzívne diskutujú" o možnom vylúčení strany Smer. Europoslankyňa Monika Beňová (Smer) tvrdí, že to nie je pravda.

Robert Fico, obvinený líder Smeru, by podľa nej mal v stredu absolvovať videokonferenciu s predsedom Strany európskych socialistov.

Pollák na sociálnej sieti tvrdí, že už dvakrát vyzval v europarlamente frakciu európskych socialistov, aby sa od Fica dištancovali. „Ficovi už v Európe neveria,“ vyslovil sa Pollák s tým, že poslanci viacerých krajín sledujú dianie na Slovensku. „Po tom, ako sa vzneslo obvinenie voči Ficovi a Kaliňákovi, zažíva Slovensko opäť svetovú hanbu,“ dodáva europoslanec z hnutia obyvčajných.

Beňová zasa naopak, ponúka video, ktoré natočila hneď po zasadnutí frakcie. „Frakcia európskych socialistov nikdy neuvažovala o tom, že by suspendovala Smer. Kolegov som oboznámila so situáciou, diskutovali sme a vyjadrili nám podporu. My nijako nezasahujeme do vyšetrovania, ale nesúhlasím s tým, aby bol líder opozície v kolúznevej väzbe. Robert Fico nikam neuteká, je na Slovensku a môže chodiť vypovedať a toto všetko je len politický boj,“ uviedla Beňová, ktorá sa už viackrát zastala Fica s Kaliňákom.

PRAVDA

Josef František Kopanica

V sobotu 23. apríla sa nášmu veľvyslanectvu dostalo veľkej pocty, keď sme spolu s rodinou austrálskeho vojaka slovenského pôvodu Josef František Kopanica, zúčastnil na slávnostnom obrade Last Post Ceremony, ktorý pripomína Joeov život a jeho obeť pri austrálskom vojnovom pamätníku v Canberre.

Na znak úcty položil veľvyslanec Slovenskej republiky Tomáš Ferko spolu s rodinnými príslušníkmi a zástupcom Asociácie vzdušných síl veniec pri Bazéne rozjímajania.

Emotívnu a dojímavú atmosféru ceremonii znásobili stovky divákov, zapadajúce slnko osvetľujúce

Pamätnú sieň a zvuk Poslednej pošty.

Záznam z ceremonii je k dispozícii na <https://bit.ly/JFKopanica>

Pri príležitosti dnešného Anzacovho dňa si chceme pripomenúť životy všetkých Austráľčanov a Novozélandčanov, ktorí prišli o život vo vojenských operáciách.

Austrálsky vojnový pamätník

K fotografii - Z lavy: Velvyslanec CR Tomáš Dub, Velvyslanec SR Tomáš Ferko, Laura Ferko, rodina Kopanicová. Na vozíku je dojatý 95 ročný brat vojaka Josefa Kopanicu, pán Emil Kopanica.

Samosprávy stiahli na protest vlajky na pol žrde, obmedzujú komunikáciu so štátom

19. mája 2022 napalete sk Združenie miest a obcí Slovenska (ZMOS) vstúpilo do štrajkovej pohotovosti. Obce a mestá vyzvalo, aby prerušili či obmedzili komunikáciu s ústrednými orgánmi štátnej správy a zabezpečovali realizáciu prenesených kompetencií iba do obdobia, ktoré je finančne kryté dotáciami zo štátu. Združenie tiež odporúča, aby samosprávy symbolicky stiahli pred budovami mestských a obecných úradov obecnú vlajku na pol žrde. Novinárom to potvrdil ústredný riaditeľ Kancelárie ZMOS Michal Kaliňák.

Dôvodom sú aktuálne návrhy z dielne rezortu financií, ale aj dlhodobý prístup štátu k samosprávam. Mestá a obce ako súčasť štrajkovej pohotovosti majú účelne medializovať sociálno-ekonomické dosahy na miestnu územnú samosprávu.

Taktiež zabezpečovať realizáciu prenesených kompetencií iba do obdobia, ktoré je finančne kryté dotáciami poukazovanými štátom na tento výkon. „Teda v súlade so zákonom o rozpočtových pravidlách,“ poznamenal Kaliňák.

„Aktuálne opatrenia zo strany štátu likvidujú samosprávy a berú im možnosť zodpovedne sa starať o svojich obyvateľov. Štát neberie samosprávy ako partnerov,“ vyhlásila hovorkyňa únie Daniela Piršelová.

Koreny v Kojetine aneb Jak jsem chodil do školky..

Ross Hedvicek

Před pár dny mne velice "setřela" jedna pogramotná husička z Kojetína, že co se starám pořád o Kojetín, když tam nebydlím. Cituji: "Tohle mě ale udivilo, ta vaše starost o naše město, že kterého jste kdysi utekl. Nějak to nechápu." Tak to rád vysvětlím: V Kojetíně jsem se certifikované narodil (v porodnici u nádraží, porodník byl Dr. Chalanek), což nemůže říct naprostá většina těch drzkých kojetinských vlastenek a vlastenců, kteří se většinou odněkud přistěhovali, ať už z Bardejova jako občané z náměstí nebo odjinud a rodina Hedviček sídlí v Kojetíně minimálně 218 let (od roku 1804). TUDIZ TAM MAM KORENY! Chápete to při vašem chabém vzdělání?

Ano, je pravda, že jsem "kdysi utekl", protože jsem odmítl vyhlídku změny bydliště v občance na "Mirov" nebo "Bory", je pravda, že jsem prožil většinu života v Americe, že nemám české občanství a že za Čecha se nepovažují ani náhodou, ovšem mě kojetinske kořeny mi jednoduše nemůžete vzít ani upírat, vy vlastenecká huso, obzvláště ve světle nepřijemného zjištění, že český pořad umím daleko líp než vy sami...

A postupem let se Kojetín stal mým hobby, zajímá mne to, mám právo na to, aby mne to zajímalo a za posledních pár desítek let jsem o Kojetíně napsal více článků než Kojetinsky kulturní zpravodaj, Bohuš Stegr a František Řezáč dohromady! Ale to je viditelně nad vaše schopnosti chápání, takže tu vaší pseudo-vlasteneckou komunistickou propagandu si strčte do řítí, stůjte v pozoru a uctivě šoupejte nohama, když něco říkám. V Kojetíně já mám kořeny - vy ne.

Před časem jsem si s kýmsi povídal na téma, jak moc a od jakého věku si člověk může pamatovat z dětství. Vím, že jsou lidé, kteří dětské vzpomínky úplně vymazávají a blokují - to není můj případ. Moje fotografická paměť má všechno nahráno v mě hlavě už tak od věku 3-4 let, barevné, širokoúhlé a se stereo zvukem 7.1 Dolby, tak jak to mám dnes doma - quadro. Napřed jsou to jen vzpomínky zlomkovitě, jen určité momenty, ale s postupem času a mého vlastního dětského věku nabývají na úplnosti. Výstavbu železárenských chat na přehradě Bystřická a související záplavy v roce 1959 už mám úplně kompletní - to už jsem byl "velkej" :-)

Pak mne poslali do školky - rok před nástupem do první třídy. Školka byla v budově vedle kojetinske hasičarny v Kroměřížské ulici, hasičarna tam ještě nestala, tehdy teprve zburali staré baráčky a až už jsem byl v první třídě na protějším rohu v ZDS u kostela, tak teprve potom vykopali strašnou díru do země a začali betonovat sklepy. Chodili jsme se dívat. Školka byla v přízemí, nahoře v patře, nikdy jsem tam nebyl, byly jesle pro úplně malé děti. Dnes je v té budově "Western" penzion a restaurace - taky jsem tam nebyl.

Všechny své spolužáky ze školky před sebou vidím jako dnes. Ruda Zakopal, později elektrikář, měl pěkně nálepky na černé lesklé kabelce, kterou jsme nosili na svačinu. Mirek Pinkava z Lesetina a jeho soused přes ulici Pavel Matoušek, pozdější doktor. Ládík Macháček z Hatí, bydleli v tom rohovém baráku vedle Huňáčka, baráček je dnes zbořený a je tam jen zahrádka, později se odstěhovali do Přerova. Tonda Navrátil, přes dva baráky od Macháčka na Hatích, jeho maminka byla ta nejstarší sestra Kozová z Merovic. Stáňa Hudeček z Cigánova, syn vedoucího samoobsluhy na náměstí, později bydlel v Kyselovicích a prý se uchlástal k smrti, ale byl to hodný kluk. A spousty a spousty dalších...

Pavel Kulfanek tam s nama nechodil, protože jeho matka byla ředitelkou té druhé školky na rohu náměstí u MNV, dneska je tam nějaká prodejna použitého nábytku a tak Pavel chodil tam a potkali jsme se až v první třídě. Ředitelka té naší školky se jmenovala Kolková, její manžel byl zuřivý komunist a později, v roce 1968 se velice angažoval při třetím stavení sochy T.G. Masaryka u nádraží. Pak pracoval v JZD jako kádrovák, tam už jsem ho zažil o něco později i já.

Ostatně i manžel ředitelky Kulfankove z druhé školky, Pepa Kulfanek, byl taky skalní komunist a milicionář, pracoval ve mlýně a v srpnu 1968 stal před branou v milicionářské uniformě a se samopalem, aby zabránil ruským okupantům ve vstupu do mlýna. Naštěstí tam Rusi nikdy nepřišli. Jak vidíte, manželé OBOU ředitel kojetinských školek byli komunisté (proto mohly manželky být ředitelky), ale tak nějak POMYLENÍ (jak se tehdy říkalo).

Chození do školky bylo tehdy povinné, začínalo se v osm ráno, trvalo to do čtyř hodin odpoledne a v poledne byl oběd. Soudružka ředitelka školky Kolková dostala příkaz z MNV, že malý Hedviček nebude dostávat zdarma oběd s ostatními pětiletými, ale bude vyslán si hrát na zahradu školky - zatímco ostatní děti jedly. Důvod: Hedviček je dítě kulaka, tudíž ne dítě dělnického či proletářského původu. Moje maminka protestovala a šla i na Národní výbor, že ty obědy pro mě zaplatí... ne, to nebylo možno... a tak jsem si hrál během polední přestávky na zahradě školky, na pískovišti až vzadu, kde to sousedilo s Bilikovou zahradou, snědl jsem svačinku z domů, měl jsem ji v té černé lesklé kabelce na kterou se daly přilepit obtisky - a kopal jsem tunely v pískovišti... krásné tunely jsem udělal a uvnitř se propojovaly!

Tot vše: Když jsem v roce 1995 navštívil poprvé Českou republiku, vzal jsem do auta svou maminku a jeli jsme navštívit jejího bratra (mého strýce) do Bezmerova. Byl už taky pochopitelně v důchodě a velice si stěžoval, že se měl za komunistů líp - že když jel na rekreaci ROH na podnikovou chatu, kdesi na přehradě někde na Slovensku, tak že mu ROH zaplatilo i benzín do jeho Ziguli, kterým tam jel - a teď mu prý nedá nikdo nic! Moje matka s ním hlasitě nesouhlasila a nakonec se značně pohádali. Mezi jiným moje matka vzpomněla vyseuvedenou historku, jak mi byly ve školce upírány kvůli třídnímu původu i svačinky. Strýc odborář tomu pochopitelně s velkým máváním rukama odmítal uvěřit, což inspirovalo moji matku ke vzpomínání na víc a víc důkazů a většímu křiku.

Nakonec si uvědomili, že na sebe rvou jako blázni a já tam sedím na gauči s očima navrch hlavy. A strýc Fanos povídá: "Tak co Rostiku, nevrátíš se zpátky do Česka?"

Zdvořile jsem se usmál, ten Západ se na mě za ty roky přece jen podepsal a povídám: "No když vás tak pozoruju, tak radši ne."

Ale kořeny mám v Kojetíně. To mi neberte - nebo budu zlej a protivnej a vzpomenu si, na kde co všechno... a nikdy bych nevěřil, že obyčejné vzpomínky na dětství dokážou tak negativně působit na stovky a tisíce lidí...

Komentáře čtenářů po prvním uveřejnění článku:

Květa Horáková:

Za mne školka povinná nebyla, ale nějakým zázrakem jsem se tam párkrát ocitla. Bydlela jsem tehdy "v zauličí" - na cigánově u Leflíků a moje nejbližší malá kamarádka byla Jarka Hudečková - sestra Standy, ta právě do školky chodila a měla i tu lesklou kabelku s nálepkou, takže s ní jsem se do školky podívala. Je to už dávno. Ale s Jarkou jsem absolvovala základku i SVVŠ v Přerově. Pak už se naše cesty rozdělily, teď se setkáváme jen na "školních sešlostech"...

Ross Hedviček:

Já si ji pamatuji - i jejich otce pana Hudečka, co dělal vedoucího v samoobsluze u pošty. Stáňa měl dvě starší sestry, o rok starší byla tmavovlasá a ještě starší byla světlejší.

Květa Horáková Thursday, September 3, 2020 at 3:26:00 AM EDT

Standa měl tři sestry - Jarka, to je ta moje kamarádka a spolužačka, potom mladší Fanda a nejmladší - jak jinak než - Maruška...

Robert of Prague Tuesday, June 8, 2021 DT

Rosiku, píšeš, jako obvykle, čtivě. Jsi gentleman, že ty slepičí vykáš. Já všem na českých fórech (hlavně KN) emericky tykám.

Jsem rodák z Tábora, vyrostly v Praze, ale Moravu a Moraváky mám rád celý život. Do tvého rodiště se asi určitě nepodívám, ale paměť máš, jako slon. Já už občas nevím co jsem včera snídal, ale pamatuji si věci, když mi byly 2 roky. V Rudých a zahulených Vysočanech (CKD a milice) byla školka dobrovolně povinná od 4 let (ještě krátce žil mega-vrah Stálin) a já musel, přestože máti byla v domácnosti. Táta (nestraní) byl papaláš ve velké chemické fabrice, tak jsme si to mohli dovolit; brácha byl roční batole. Rodiče to soudruhům dělali naschvál. Žili jsme jako běžná rodina za 1. Řep, nebo v '50 letech, jako Amici. Máma byla doma s dětmi. Školka ve Vysočanech byla v mezaninu a bylo tam narváno, jak dětmi, tak otlučenými a omakanými hračkami.

Od první chvíle jsem tam nechtěl být. Kované souzky ucky ještě jely vymývání mozku, propagandu a špohování. 'Pepičku, co pak říkají rodiče doma o drahém soudruhu Stalinovi, hm?' To jsem instinktivně vypěnil (máme to v genech už 4 generace), že že mě kysu a praskače neudělají, ač jsem o politice ve 4 letech neměl ani sajna. Během týdne jsem to vyřešil zcela za jedna. Jsem taky čára jako RH, trochu menší a lehčí a dokážu se tvrdě mračit a vrčet, jako puma.

Ve Skalistých jsem s nimi v pohodě. - Řekněme ve středu jsem se rozlítit, (temper tantrum), řval jako tur, házel hráčky po stěnách, strkal do dětí a tak. Souzky se tak naštvaly a vyděsily, že mě okamžitě vyhodily. Odešel jsem středem s hlavou vztyčenou zpět k máme. Ta si doma každý den zpívala lidovky, operety a Am. slágru a já si v klidu hrál. Jo, a dopředu jsem věděl, že mě za to jinak přísní rodiče nepotrestají. Nepotrestali. R

Frank Lowy dostal Zlatou plaketu

Minister zahraničných vecí a európskych záležitostí Ivan Korčok včera 18. Mája v Bratislave udelil Zlatú plaketu ministra zahraničných vecí a európskych záležitostí SR sirovi Frankovi Lowymu, úspešnému austrálskemu podnikateľovi a známemu filantropovi slovenského pôvodu.

Narodil sa v roku 1930 v židovskej rodine vo Fil'akove, v Československu. Európu opustil spolu s blízkymi pod vplyvom vojnových udalostí a nárastu protizidovských nálad. Životné cesty Franka Lowyho viedli cez Budapešť, Francúzsko do Palestíny, Izraela, a napokon Austrálie, kde v roku 1953 so svojím spoločníkom založil spoločnosť Westfield (neskôr sieť nákupných centier). Za nasledovných 30 rokov sa spoločnosť významne rozrástla a prenikla do USA, Spojeného kráľovstva i na Nový Zéland.

Sir Frank Lowy je jedným z najúspešnejších podnikateľov slovenského pôvodu. V roku 2017 ho za jeho prínos pre podnikateľské prostredie a filantropiu povýšila do rytierskeho stavu kráľovná Alžbeta II. Dodnes podporuje aj fil'akovský futbalový klub FTC Fil'akovo, v ktorom ako chlapec v predvojnových rokoch hrával, a inicioval tiež rekonštrukciu miestneho židovského cintorína a vybudovanie pamätníka obetiam holokaustu na mieste zbúranej fil'akovskej synagógy.

V rokoch 1995 až 2005 pôsobil F. Lowy ako riaditeľ Austrálskej centrálnej banky. V roku 2003 založil renomovaný nezávislý medzinárodnopolitický think-tank nazvaný The Lowy Institute, ktorý sa stal jedným z najvýznamnejších a najvplyvnejších v Austrálii, s úlohou rozvíjať

medzinárodnú spoluprácu a rolu Austrálie v regióne a vo svete. Významne finančne podporil aj zriadenie medicínskych inštitúcií na výskum srdcovo-cievnych chorôb a rakoviny.

Můj boj s covidem

Vratislav Ricardo Bejšák-Collaredo-Mansfeld

Ve středu 4.května jsem byl v dentálním špitálu, kde mě otestovali negativně na covid, tudíž mne zubař směl vyšetřit.

Večer se mi ale udělalo nedobře.

V noci ze středy na čtvrtek mi tak bolely svaly na zádech a na nohou, že jsem nemohl spát a musel jsem si vzít Panadol forte a což pomohlo a bolest přestala.

Ráno mi bylo stále jako kdybych měl silnou chřipku, tak jsem si udělal test a hle, úplně jasně vyšel pozitivně.

V pátek mě začalo bolet v krku a tři dny to bolelo tak, že jsem nemohl polykat ani vlastní sliny a tři dny jsem tudíž nejedl a zhubnul 4kg a dokonce ani pít nešlo.

Jen jsem chvílemi uskrákal neb jsem měl vyschlo v ústech.

Když jsem zkoušel kloktat a polknout slivovici bolelo to jako když na živou ránu nalejete líh.

V pondělí ráno jsem konečně v poledne mohl sníst první jídlo, silnou kuřecí polévku, kterou mi donesla Barbara od paní Katky. (Všem zúčastněným děkuji) A teď už jen kašlu a ten kašel začal dnes taky mizet.

Dělám si od čtvrtka 5.5. každý den test o poledni, kdy polykám svou denní dávku prášků na srdce (3) a vitamínů (6) a jsem zvědav, kdy přestanu být pozitivní. Přestal jsem být pozitivní 18.května.

Má dobrá žena Zuzana dostala covid v sobotu, ale nějak jinej neb na rozdíl ode mne jí a pije docela v pohodě, jen se cítí jako by měla silnou chřipku. Je také na rozdíl ode mne dvakrát očkována.

Nekompromisní lékařka

Koncem padesátých let a na začátku 60 let byl mezi těhotnými ženami hodně oblíbený lék Contergan, používaný pro uklidnění a jako lék na spaní od německé farmaceutické firmy, který jim měl zpříjemnit nepříjemné pocity v těhotenství. Tento lék byl řádně schválený všemi procedurami v dalších 48 státech.

Prošel všemi přísnými testy na zvířatech i dobrovolnicích a splňoval tak všechny podmínky pro běžné užívání. V období od roku 1957 až do roku 1961 užívalo tento lék asi 5 milionů lidí.

18 listopadu 1961 však německý pediatr Widukind Lenz, jako první naznačil možnou souvislost mezi zvýšením počtem novorozenců s vrozenými vývojovými vadami a užíváním tohoto léku.

Stanoviska tohoto lékaře však byla všeobecně zpochybnována v odborných kruzích a byla tu snaha označit lékaře za nekompetentního člověka.

Německá **farmaceutická firma** vyrábějící lék, nejenom, že **všechny vedlejší účinky popírala**, ale naopak se v té době snažila tímto lékem doslova zaplavit americký trh, přestože se nad ní už začaly zatahovat mraky v podobě začínajících soudních sporů. V Evropě mezitím začal jeden z nejdelších soudních sporů vůbec. Obžalovací spis měl více než 1000 stran. Statisíce rodičů mělo trvale poškozené své dítě...

Naštěstí se v té době v USA našla jedna statečná žena lékařka Frances Oldham Kelseyová, která jako komisařka amerického úřadu Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv i přes obrovský nátlak farmaceutické firmy a osobní výhrůžky, lék odmítla schválit pro použití v USA. Argumentovala právě stanovisky lékařů a odborníků, jejichž závěry byly všeobecně zpochybnovány.

Jak se zanedlouho ukázalo, zachovala se zatraceně správně, neboť mezitím v Evropě se s naprostou jistotou se prokázaly všechny tyto vedlejší účinky léku, které měly vliv na plod u těhotných žen a u novorozenců způsobovaly, že jim nevyrostly ruce a prsty jim vyrůstaly přímo z ramen a nebo se u nich projevila také:

absence uší s spojená s hluchotou.
poruchy svalů očí a tváře.

palec s třemi klouby

poruchy stehenní kosti a holení kosti.

Další malformácie srdce, střev, jater a žlučníku Obětí tohoto léku se stal i například slavný německý operní zpěvák Thomas Quasthoff, který se narodil bez rukou.

Velmi vážně bylo postiženo na světě více než 100 000 dětí, které se narodili bez noh, rukou a uší.

Bohužel tímto smutným koncem tento příběh ještě nekončí. Přestože látka kterou obsahuje Contergan všechny evropské a americké úřady již přísně zakázaly a výrobci byla nařízena soudně povinnost se s oběťmi vyrovnat, výrobce si stejně nedal pokoj.

Začal látku kterou obsahuje Contergan pod jiným názvem prodávat do Jižní Ameriky, tentokrát pro léčbu lepry. Bohužel jaksi zapomněl místním ženám říct, že nesmí přípravek užívat v těhotenství ...

První poškozené dítě se narodilo v Brazílii 1975, poslední prokázané poškození bylo zaznamenáno v roce 2010.

1 září 2012 se po 50. letech konečně německý výrobce poprvé oficiálně omluvil obětem tohoto léku.

Myslíte si, že to byla upřímná lítost?

Odhaduje se, že doktorka Frances Oldham Kelseyová jen díky svému rozhodnému a neústupnému postoji a osobní zodpovědnosti, zachránila nejméně několik set tisíc dětí v USA před znetvořením a trvalou invaliditou. Takových lékařů kdyby bylo ve světě více, nemuselo to všechno tak špatně skončit...

Doktorka Frances Oldham Kelseyová zemřela 7. srpna 2015 ve svých 101 letech

Fenomén vraňjo.

Anna Marvanová 30. dubna 2022 Lidovky

Lhaní je podle expertů historicky zakořeněným rysem ruské kultury. Popírání útoků, masakrů či pokusů o vraždu navzdory důkazům je kremelské propagandě vlastní. Lhaní, při kterém se dotyčný ani nesnaží předstírat, že mluví pravdu, je podle expertů historicky zakořeněným rysem ruské kultury. A má v ruštině i svůj zvláštní výraz.

„Pravidla jsou jednoduchá: lžou nám. My víme, že lžou. Oni vědí, že to víme, ale lžou dál. A my dál předstíráme, že jim věříme.“ Tak shrnula fenomén zakořeněný hluboko v ruské realitě Jelena Gorochovová v knize Hora drobků (2010), v níž vzpomíná na dětství v Sovětském svazu. Tato myšlenka se v různých obměnách objevuje napříč ruskou historií, jako citát je často připisována i spisovateli a disidentovi Alexandru Solženicynovi.

Zdroj: https://www.lidovky.cz/svet/fenomen-vranjo-lhani-historicky-zakoreneny-rys-kultura-rusko.A220430_165400_In_zahranici_lros?zdroj=LN_megovka

COMMUNITY ADVOCACY ALLIANCE (CAA) VYHLAŠUJE VÁLKU KORUPCI

Napsala paní Vlasta Šustková Melbourne

CAA je organizace vysloužilých policistů a lidí, kteří mají zájem na udržování demokratických principů a hodnot v naší společnosti. Jako taková CAA upozorňuje na situace, které pokládá za nebezpečné našemu demokratickému zřízení společnosti. Především se zabývá zkvalitněním policejních služeb obyvatelstvu.

CAA se již delší dobu zaměřuje na korupci, kterou považuje za jednu z největších hrozeb demokracie v naší společnosti. Korupce negativně postihuje každého z nás a za posledních několik let se stala nerozlučnou součástí našich životů.

Cílem CAA je vládě doporučit proces, který by nahradil sporadicky fungující anti-korupční instituce ve Victorii a který by znovu probudil konfidenci obyvatelstva, že se korupce v našem státě bude neúprosně potírat.

CAA po dlouhém hloubkovém výzkumu celé otázky korupce ve společnosti státu Victoria, vydala na

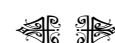
veřejnost výsledky této společensky významné práce pod titulem “Victoria’s Anti-Corruption War.”

CAA odhaduje, že Victoria následkem korupce přichází o \$ 23,938 bilionů! Přepočteno je to neuvěřitelných \$ 4000 na osobu. CAA navrhuje vytvoření zcela nové a unikátní anti-korupční komise, tak zvané Victorian Truth and Integrity Commission vedené nezávislým soudcem na úrovni Supreme Court Judge. Tato, na vládě zcela nezávislá komise, by musela nejméně jednou za rok informovat vládu jaké případy vyšetřovala a jaké výsledky vyvodila. Nutno zdůraznit, že tato komise by nebyla financovaná vládou státu Victoria.

CAA si uvědomuje, že přistěhovalci si vybrali Austrálii hlavně protože je to země s hluboce zakořeněnými demokratickými tradicemi, které zaručují světlou budoucnost jejím dětem. Zajisté je pro ně důležité žít v zemi, kde se korupce netoleruje a podle zákonů tvrdě potírá.

Dlouholetý člen Sokola, Ivan Kolařík, OAM působí ve výboru CAA.

CAA doporučuje, aby si lidé přečetli celou zprávu, která je k dispozici na <https://caainc.org.au/library>

Recept No.596

Holandský řízek

Čili Smažený vepřový řízek se sýrem podle ČSN 15314 (šest kusů)

Vepřový bůček 400 g

Sýr tvrdý 100 g

Sůl, pepř mletý, Petrželová nať nebo pažitka

1 vejce

Mléko 50 ml

Na obalení řízků

Hladká mouka

2 vejce

100 ml mléka

Strouhanka

Sádlo nebo olej na smažení

Odleželou směs mletého masa rozdělám na šest stejných dílků a vytvaruji pavézky necelý centimetr vysoké. Ty obalím v hladké mouce, rozšlehaných vejcích a strouhance. V sypkých ingrediencích upravuji tvar.

Pozor, je třeba pracovat pouze rukama, přesněji „lehkýma rukama“. Řízky jsou měkké.

Do horkého omastku (přimlouvám se za sádlo) pavézky vkládám pomocí lopatky (podběračky), a to postupně. Při rychlém prudkém zasmažení se pavézky zmenšují, takže se do kastrolu vejdu všechny.

Když je pánev plná, snížím teplotu plotýnky na stupeň čtyři ze šesti, přikryji pokličkou a zvolna smažím asi osm minut.

Pak holandské řízky obrátím a pod pokličkou smažím ještě dalších pět minut.

Poté pokličku sundám, zvýším teplotu a holandské řízky se sýrem dokončím, aby měly z obou stran pěknou barvu.

Smažením pod pokličkou dám masu se sýrem čas, aby se tepelně zpracovalo v celé síle. Výhodou trojbalu je i to, že neztmavne/nezezlátne dřív, než je potravina uvnitř dostatečně prohřátá a tepelně upravena (výjimku tvoří nedostatek tuku, nebo příliš prudké připálení). Ale to známe z přípravy jiných smažených pokrmů.

Holandské řízky, které šly do tuku jako první, jsou usmaženy nejdřív. Postupně je odebírám na pracovní talíř a jejich uvolněné místo na pánvi doplním pláčkami ze zbylého vejce a strouhanky. Na prázdné ploše by se zbytečně přepaloval tuk a strouhanka opadaná z řízků.

Nejlepší jsou s bramborovou hedvábnou kaší.

Uvrhne Si Ťin-pchingův "Soudný den" Čínu a svět do války?

napsal(a) **Gordon G. Chang** • 27. března 2022

Si Ťin-pching, všemocný vůdce Číny, má "doma obrovské množství nepřátel". — Gregory Copley, prezident International Strategic Studies Association, únor 2022.

Si Ťin-pching si tuto opozici vytvořil sám. Poté, co se na konci roku 2012 stal čínským vládcem, sebral moc všem ostatním a postupně uvěznil desítky tisíc svých odpůrců během série čistek, které stylizoval jako "protikorupční" kampaně.

Peking propadá panice a v lednu nalil do úvěrů téměř bilion dolarů, což je rekordní nárůst.... Když započítáme takzvaný "skrytý dluh", tak celkový dluh Číny dosahuje téměř 350 % jejího hrubého domácího produktu.

Není tedy divu, že řada čínských společností je v současné době v platební neschopnosti. Dluhová krize je tak vážná, že může vážně ohrozit čínskou ekonomiku – a s ní i finanční a politický systém země.

V nedávném náznaku znepokojení napsal "Fang Čou"... esej o 42 000 znacích s názvem "Objektivní hodnocení Si Ťin-pchinga". Tento spisek namířený proti Si Ťin-pchingovi zveřejněný 19. ledna 2022 na Čínou sponzorovaném webu 6park, je zřejmě dílem několika členů Šanghajského gangu — frakce Komunistické strany Číny v čele s bývalým vůdcem Ťiang Ce-minem. Tato frakce má neustále Si Ťin-pchinga na mušce a nyní je v čele Si Ťin-pchingovy opozice.

Si Ťin-pchingovy problémy se bohužel mohou stát našimi problémy. Si má z různých vnitropolitických důvodů nízký práh rizika a má mnoho důvodů zaměřit se na nějakou jinou zemi, aby od sebe odvrátil kritiku elit a nespokojenost čínské veřejnosti.

Komunistická strana Číny vždy věřila, že její boj se Spojenými státy je existenční – v květnu 2019 deník People's Daily vyhlásil "lidovou válku" Americe – a toto nepřátelství se v posledním roce stalo mnohem zjevnějším.

Virulentní antiamerikanismus naznačuje, že Si Ťin-pching hledá důvody pro útok na Ameriku. Čínský režim často používá svá média k tomu, aby nejprve varoval a poté signalizoval své činy.

Amerika tedy již byla varována.

Co jsme dlužni nejen Emerichu Rathovi?

Petr Anderle NevPes

Nedávno mě manželka pozvala, abych ji doprovodil na nový český film „Poslední závod“. Trochu znám tu historii Hanče a Vrbaty. I tendenční komunistický film „Synové hor“, takže jsem neměl moc chuti dívat se na další nepravdivý příběh. Byl jsem ovšem velice mile překvapen. Film je krásně pravdivý a jinak nádherný, dá-li se to o příběhu s tragickým koncem vůbec napsat.

Ve filmu je mimo jiné velice objektivně (na rozdíl „Synů z hor“ z roku 1956) podána postava pražského Němce Emericha Ratha (1888-1962), vynikajícího sportovce a trampa (Šedivý vlk), který projevil v životě skutečné hrdinství vícekrát. Za války ukrývali s manželkou před nacisty německého Žida, který byl navíc homosexuál, takže při prozrazení by oběma manželům hrozil při nejmenším koncentrák. Roční vězení připravil Rathovi až komunistický režim, jelikož ještě po únoru 1948 měl ve svém obchodu ve výloze nejen Pepka námořníka, ale i americký prapor. Obchod mu komunisté zabavili a poslali ho preventivně na rok do vězení.

Takže by to chtělo ještě jeden film. O tomto muži a o mnoha dalších lidech, kteří se najednou a nečekaně stali občany nového (tak trochu umělého) státu, aniž by se jich kdo ptal. Mám na mysli 28. říjen 1918. To není nic proti vzniku novodobého českého, později československého státu. Máme z té doby stále ještě hodně dluhů a netýkájí se pouze Emericha Ratha.

Například divizního generála Maurice Pellé, jakkoli nemá s tímto mužem pranic společného.

Při jednání s vládou Francie bylo Československu nabídnuto, aby náčelníkem generální štábu nově budované československé armády se stal divizní generál Maurice Pellé (1863-1924). On byl do této funkce 17. února 1919 skutečně jmenován. V červnu téhož roku byl jmenován vrchním velitelem československé armády, která získávala první bojové ostruhy v boji s maďarskými vojsky na východní hranici nově vznikajícího československého státu. Generál Pellé vtiskl vznikající československé armádě moderní systém, vybudoval struktury řízení armády a do konce roku 1920 řídil její generální štáb. Tomuto muži jsme také mnoho dlužni. Nemluvě o tom, že se v Praze seznámil s Jarmilou Braunerovou, neteří malířky Zdenky Braunerové, kterou nakonec v dubnu 1921 pojal za choť.

Traduje se, že před odjezdem do Československa si nechal generál přinést mapu nového státu. Tehdy, i s Podkarpatskou Rusí, to byla tvarem dlouhá nudle. A generál si nad mapou zameditoval: „*Tento stát nepotřebuje ani tak armádu, jako dobrého ministra zahraničí.*...“ Bohužel, všichni si v té době mysleli, že Beneš bude tím pravým. Jak se později ukázalo, nebyl. Jediný dobrý čin v té době udělal, že šel panu generálovi na jeho svatbě za svědka. Dalšího se pan generál nedomluvil, protože v roce 1924 v době jeho vojenské mise v Turecku zemřel. Z manželství s Jarmilou vzešla dcera Marishka, která se v roce 1947 provdala Johna Sandiforda, britského konzula v Paříži.

U ministrů zahraničí se totiž předpokládá, že se budou podílet na rozvoji dobrých styků se sousedními zeměmi. Což se Benešovi jaksi nepodařilo. Od chvíle, kdy spolu rakouskými politiky rozhodli, že poslední český král Karel I. musí odejít do exilu tak říkajíc bez prostředků, když mu byl také z Benešovy iniciativy zabaven zámek v Brandýse, který si po rozpadu monarchie koupil za svoje prostředky.

A to až po dobu, kdy po druhé válce nechal uvrhnout do vězení jednoho ze svých republikových odpůrců, jednoho z „Mužů 28. října“, Jiřího Stříbrného. Ten sice před válkou vystupoval proti Benešovi velmi tvrdě. Známe je také Stříbrného termín „odbenešit“ – nepřipomíná vám to něco?

Jiří Stříbrný se ale odmítl během 2. světové války podílet na kampani proti Benešovi, o což ho žádaly i nacistické úřady. Ani jinak se během války nezkompromitoval. Jenže Beneš nezapomněl. Stříbrný byl postaven po válce před Národní soud a odsouzen na doživotí. Zemřel 21. ledna 1955 v ústavní nemocnici na Mírově, když svůj trest nastoupil 24. ledna 1947. Tehdy byl ještě čas na případnou milost prezidenta Beneše.

Zajímavý je také fakt, že když byl v třicátých letech Stříbrný obviněn z korupce, obhajoval ho syn Aloise Rašína JUDr. Ladislav Rašín. Stříbrný byl nakonec podezření zproštěn. Ladislav Rašín byl později za protinacistickou činnost již v prosinci 1939 zatčen gestapem a odsouzen k trestu smrti. Později mu byl trest změněn na 15 let těžkého žaláře. Bohužel, zemřel krátce před příchodem americké armády ve vězeňské nemocnici ve Frankfurtu nad Mohanem.

Ani po smrti neměli Rašínové (otec a syn) pokoje. Urny s jejich popelem uchovávala paní Karla Rašínová v ložnici. Nesměly být uloženy v rodinné hrobce. Což se podařilo až v osmdesátých letech, avšak jména otce a syna Rašínů mohla být na hrobku umístěna až po roce 1989.

V roce 2004 prošel poslanceckou sněmovnou návrh zákona, že se Edvard Beneš zasloužil o stát. Návrh vyšel od komunistických a sociálně demokratických poslanců. Senátem byl posléze zamítnut, sněmovnou v dubnu 2004 pak senátní veto přehlasováno.

Mnohé události z naší nedávné minulosti by se měly dočkat oprávněné revize. Nikoli pouze život Emericha Ratha.

Prodej žabích zadeček ve Staroměstské tržnici kolem roku 1912.

Kramerius

Tip na přípravu: "Žáby jsou velmi výživné, snadno stravitelné, a proto hodí se vařené s polívkou a nebo vařené a zadělané s bílou omáčkou i pro churavé, zvláště na žaludek. Musí vždy přijít na stůl co možná horké a na ohřátých mísách, jinak nejsou chutné. — U nás požívají se obyčejně jen časně z jara, až do sv. Jiří, než se počnou třít, což však dle počasí bývá někdy i dříve; Francouzové pak, kteří zvláště rádi toto jídlo, jakož i Vlaši a Holanďané požívají žab pozdě na podzim, kdy jsou nejchutnější a nejučtější. [...] Smažené (Grenouilles frites). Žáby omyté jen se nasolí, a když takto se proležely, napíchají se na dřevěné špejlký, vždy dva nebo tři zadečky k sobě, pak osuší, obalí v mouce, vejci a žemličce a potom do červena usmaží. Takto smažené chutnají jako kuřátka a mohou se i podobně na stůl dávat, ale špejlký se vytáhnou."¹

Foto: SCHEUFLER, Pavel. Praha 1848-1914: čtení nad dobovými fotografiemi. Praha: Panorama, 1986: bit.ly/3FN5TcP (po přihlášení)

¹Text: SVOBODOVÁ, Marie B.. Kuchařská škola, čili, Důkladné navedení k samostatnému naučení se vaření a správné hospodárnosti : Věnována všem dorůstajícím dívkám vůbec, zvláště pak nevěstám a mladým paním. Nákladem vlastním, 1894: bit.ly/3BJL4N4

Na východě Austrálie hoří nejméně 6 tisíc let záhadný podzemní oheň

04.01.2022 - Stanislav Mihulka

Jestli někde existuje spojení s peklem, pak se nachází na sírou zapáchající Hořící hoře v Novém Jižním Walesu. Pod povrchem země zde již nejméně šest tisíc let nekontrolovatelně hoří podzemní oheň

Asi čtyři hodiny jízdy na sever od Sydney se ve východní části australského státu Nový Jižní Wales nalézá Hořící hora (Burning Mountain). Na naše poměry je to spíše kopec (s nadmořskou výškou 520 metrů), ale rozhodně kopec velmi zvláštní. Hoří v něm pozoruhodný a velmi starobylý podzemní oheň, který obestírají záhady.

Podle všeho jde o požár uhelné sloje. Takových známé stovky na mnoha místech světa. Hořící hora je ale opravdový unikát. Podle měření stop, které požár zanechává na povrchu nad sebou, hoří už nejméně 6 tisíc let. To z něj dělá nejstarší oheň tohoto typu na světě. Dráha požáru doposud měří asi 6,5 kilometru. Jinak je ale výzkum Hořící hory obtížný – pro původní Australce etnika Wonnarua jde o posvátné místo opředené řadou pozoruhodných legend.

Co zapálilo Hořící horu?

Velkou záhadou je například otázka, jak oheň Hořící hory vlastně vzplanul. Podle Guillermo Reina z britského Imperial College London, který místo opakovaně navštívil, sice nelze vyloučit lidský zásah, stejně tak je ale možné, že oheň vzplanul přirozeným způsobem. V

podobných případech může výchoz uhelné sloje zažehnout blesk, nebo může (za jistých okolností) dojít i k samovznícení. Studie ukazují, že bod samovznícení uhlí se pohybuje od 35 do 140 stupňů Celsia v závislosti na okolní vlhkosti a dalších podmínkách.

Podle Reina nikdo přesně neví, jak je podzemní požár vlastně rozsáhlý. Guillermo Rein se kloní k tomu, že požár má tvar koule, o průměru 5 až 10 metrů. Hoří velmi pomalu, ale zároveň intenzivně. Nejspíš dosahuje teplot kolem 1 000 °C a nachází se v hloubce kolem 30 metrů pod povrchem. Pohybuje se jižním směrem, stálou rychlostí zhruba jednoho metru ročně. Svou přítomnost prozrazuje občasným kouřem a bílým popelem, na dotek teplou zemí, do žluta a do červena zbarvenými horninami a pekelným zápachem síry.

Vedle rozsahu a původu požáru je záhadou také jeho „stáří“ – podle výpočtů vědců hoří přinejmenším 6 tisíc let. Ve skutečnosti ale může být mnohem starší – klidně i několik stovek tisíc let.

Pohled z dronu je na <https://youtu.be/Bpfs7cUkk3U>

V. BRITÁNIE: Jak je na tom svoboda projevu?

Judith Bergman Gatestone Institute

Podle nedávného průzkumu společnosti YouGov je na tom svoboda slova ve Spojeném království velmi špatně. Když byli Britové dotázáni, co by mělo mít přednost, tak 43 % dotázaných uvedlo, že přednost by měla mít ochrana lidí před urážlivými a nenávisnými projevy, zatímco pouze 38 % uvedlo, že bychom se měli zaměřit na ochranu svobody projevu. Obecně svobodu projevu považovali za důležitější muži a konzervativní voliči, zatímco ženy, mladší lidé a labourističtí voliči podporovali blokování urážlivých a nenávisných projevů.

Průzkum také ukázal, že autocenzura vzkvétá: 57 % dotázaných uvedlo, že „zjistili, že přestali vyjadřovat své politické a společenské názory ze strachu z negativních reakcí ostatních.“ Podle průzkumu:

„Ve většině případů lidé, kteří zastávají na nějaké téma názor, který by mohl být považován za ‚neprogresivní‘, své názory na dané téma častěji skrývají. Například ti, kteří věří, že imigrace je pro Spojené království obecně špatná věc... nebo ti, kteří nesouhlasí s tvrzením, že ‚transgender žena je žena‘, mají pocit, že je lepší držet jazyk za zuby.“

V poslední době se ve Spojeném království vyskytlo mnoho příkladů zoufalého potlačování svobody slova. Názory, že biologické pohlaví člověka je nadřazeno „genderové identitě“ – identifikovat se jako žena není totéž jako narodit se jako žena a „transgender ženy“ soutěží s biologickými ženami ve vrcholovém sportu vytvářejí pro ženy nespravedlivé podmínky – vyvolávají vášnivé reakce.

Profesorka **Kathleen Stock** ze Sussexské univerzity byla donucena k rezignaci poté, co ji studenti označili za „transfobní“ a vyhrožovali jí kvůli jejím názorům na transgenderismus smrtí. Podle jedné zprávy:

„Kathleen Stock kritizovala myšlenku, že ‚přesvědčení člověka o jeho psychologické identitě (at už se jedná o muže nebo ženu) je důležitější než jeho biologické pohlaví při narození – mimo jiné také kvůli dopadu této myšlenky na medicínu, sport, vědu, vzdělávání a další.“

Kathleen Stock se rozhodla rezignovat na svou profesorskou pozici poté, co odborový svaz lektorů, jehož byla členkou, napsal vedení univerzity dopis, v němž vedení univerzity vyzval, aby „zaujalo jasný a pevný postoj proti transfobii na Sussexské univerzitě“.

Jo Phoenix, profesorka kriminologie na Open University, rezignovala v prosinci poté, co ji napadli její kolegové i vedení univerzity. Kromě jiných problematických věcí hovořila o „umlčení akademické debaty o problematice transgenderu“ a také poukazovala na problémy s umístěním transgender žen v ženských věznicích.

Jako transfobní je odsuzována také autorka knižní série o Harrym Potterovi **J. K. Rowling**. Obdržela nejen záplavu nadávek na sociálních sítích, ale i výhrůžky smrtí za to, že řekla, že pohlaví člověka je dáno biologicky a že biologičtí muži by neměli mít přístup do prostor pro ženy jen proto, že se prohlásí za ženy. V reakci na tyto útoky tweetovala:

„Pokud neexistuje biologické pohlaví, tak neexistuje ani přitažlivost mezi stejnými pohlavími. Pokud neexistuje biologické pohlaví, tak je popírána každodenní realita žen na celém světě. Znáám a mám ráda trans osoby, ale pokud by neexistovalo biologické pohlaví, tak by mnoho lidí přišlo o schopnost smysluplně diskutovat o svých životech. Vyslovení pravdy není nenávisť.“

V reakci na to střední škola v Chelmsfordu v hrabství Essex odstranila jméno J. K. Rowling z názvu jedné své školní skupiny, protože „názory J. K. Rowling na tuto otázku neodpovídají politice naší školy a našemu přesvědčení – naše škola je místo, kde lidé mohou být sami sebou,“ uvedla *BBC*. Ale zjevně není místem, kde mohou o něčem svobodně diskutovat.

Nakladatelství vydávající knihy pro děti skotské spisovatelky **Gillian Philip** s ní ukončilo spolupráci za zveřejnění hashtagu „#IStandWithJKRowling“ na *Twitteru*. Ve sloupku pro deník *Daily Mail* Gillian Philip napsala:

„Transfobní nejsem ani náhodou, ale představa, že se muž může jednoduše prohlásit za ženu – bez toho, že by byl přeoperován a bez toho, že by užíval hormony – a může být umístěn do ženské věznice nebo nemocničního oddělení, je šílená situace. Chce se mi hlasitě křičet.“

Známa choreografka **Rosie Kay** rezignovala z pozice manažerky tanečního souboru, který založila v roce 2004, poté, co byla obviněna z transfobie, po poznámkách, které pronesla na soukromé večeři, kterou uspořádala pro tanečnický své společnosti. Rosie Kay řekla: „Ženy ztrácejí práva ve prospěch mužů, kteří se identifikují jako ženy, včetně práv na čistě ženské prostory.“ Ze souboru odešla poté, co si tanečnické stěžovali na její poznámky, a řekla, že to vedlo k „nespravedlivému, neprůhlednému a hroznému vyšetřovacímu procesu, který stále probíhá.“ Rosie Kay uvedla:

„Byla to večeře v mém vlastním domě, na které mě šest jedinců napadlo. Jejich nepřátelství je namířeno proti mé osobě a už to trvá téměř čtyři měsíce.“

Neomlouvám se za to, že jsem se postavila proti takovému zacházení.... Není to namířeno proti tanečnickům mého souboru, ale proti toxické povaze kultury, která způsobuje, že ženy přijdou o živobytí kvůli svému přesvědčení, že pohlaví člověka je dáno biologicky.“

Jess de Wahls, umělkyně věnující se vyšívání, zjistila, že její díla byla v červnu 2021 stažena z obchodu se suvenýry v Královské akademii umění (RA, Royal Academy of Arts) po stížnostech na blog, který napsala v roce 2019, kde poznamenala, že žena je „dospělá lidská samice“ a „ne něco jako identita nebo pocit“. Královská akademie umění zveřejnila toto prohlášení:

„RA se zavázala k rovnosti, rozmanitosti a inkluzi a vědomě nepodporuje umělce, kteří jednají v rozporu s těmito hodnotami. Rádi bychom zopakovali, že stojíme při LGBTQ+ komunitě.“

„Osm lidí si stěžovalo,“ řekla Jess de Wahls deníku *The Telegraph*. „Bylo to směšné. RA mi řekla, že stojím na straně LGBTQ komunity, a já jsem odpověděla: ‚Já taky.‘ Řekla jsem jim, že je šílené nazývat mě ‚transfobem‘ jen proto, že rozumím biologii.“

„Kultura rušení (*cancel culture*), tato všudypřítomná hrozba je okolo nás,“ řekla o světě komedie herečka a komička dáma Maureen Lipman. Vyjádřila své znepokojení nad tím, že pokud hrozí „vymazání“, „tak se komici bojí, že by se diváci mohli urazit, a... preventivně autocenzurují své dílo.... Je to na vlásku, není jisté, jestli ještě někdy budeme vůbec vtípní.“

Patrick West nedávno v časopisu *The Spectator* napsal:

„Začátkem tohoto měsíce Jack Whitehall i David Baddiel varovali před nebezpečím ‚cancel culture‘, kultury rušení. První z nich se proslavil tím, že ve svých vystoupeních nadával na svůj vlastní privilegovaný původ, druhý se prosadil v 90. letech minulého století jako antirasistický oblíbenec mezi námi dospívajícími a studenty – to ještě byli studenti zábavní... komedie je ohrožena touto novou ortodoxií. Není to žádná legrace.“

Novinář a spisovatel Peter Hitchens ve svém sloupku pro *Mail on Sunday* 11. prosince 2021 napsal:

„Svoboda slova je v Británii již mrtvá. Jen si to ty žvanící třídy [1] ještě neuvědomily. V některých novinách a časopisech a možná i na některých univerzitách a školách ještě trochu přetrvává velmi omezená svoboda říkat pár nonkonformních věcí... ale pro většinu lidí skutečná svoboda slova přestala existovat. Vykročte za hranice přijatelného myšlení ve škole nebo na pracovišti a velmi rychle budete pranýřováni, usvědčeni a ocitnete se po krk ve vážných problémech. V některých otázkách, jako je například transgenderová kontroverze, je prakticky nemožné cokoli říct, aniž by to přitáhlo pozornost Myšlenkové policie.“

„Tito lidé také považují mé pochybnosti o teorii globálního oteplování způsobeném člověkem za ‚popírání‘ skutečnosti, kterou považují za prokázanou. V jejich očích jsem už skoro sabotérem boje proti tomuto nebezpečí.“

„Pro miliony lidí je nyní myšlenka, že můžete hájit něčí právo říct něco, s čím nesouhlasíte, naprosto matoucí. Netuší, proč by to někdo dělal. Pro ně je ta debata u konce, oni vyhráli a ti, kteří se staví proti, jsou hloupí a pomýlení.... Tito lidé věří, že jsou na straně pravdy, že pravdu vlastní, a že jsou hluboce dobří. Ti, kdo jim protiřičí, jsou pak nejen pomýlení ale i naprosto zlí a špatní.“

Autorka je komentátorka, právnička, politická analytička a významná spolupracovnice Gatestone Institute.

Poznámka překladatele

[1] *Chattering classes* (žvanící třídy) je poněkud pejorativní pojmenování vrstvy lidí ve Velké Británii, kteří se považují za vzdělané a inteligentní a kteří si osobují privilegium určovat směr vývoje společnosti.

Muslimkou kvůli sňatku? Chyba!

Petr Hampel, 2022

Dobře se vdát je vždycky problém, ale pro katolické dívky je to ještě mnohem palčivější. Správná dívka přece umí skvěle vést domácnost, je zbožná, skromná, připravená mít hodně dětí a zároveň cudná až do svatby. Jediný problém spočívá v tom najít někoho, kdo by o to stál. Tedy nejspíš zase katolíka. A protože je v církvi mnohem víc dívek než mládenců a protože mnoho mládenců se nemá k ženění (nebo dokonce začne chodit s nevěřící holkou), jsou katolické mládeže mnohdy bojištěm o nesmírně vzácný zdroj – hodné zbožné svobodné muže. Boj se vede tvrdě a mnohdy zoufale. Není divu, když poměr obou pohlaví je někde kolem 1:5. Jen chabou útechou je, že protestanti na tom nejsou lépe.

Ted' se ale ukazuje, že velmi podobná situace je také v muslimských komunitách. Evropanky, které konvertovaly k islámu v naději, že je tam snadné se vdát a mít tradiční rodinu (kolikrát jste to slyšeli? Já aspoň stokrát), zjišťují, že nevěst poněkud přebývá. Že jich přebývá několikánásobně. A zase se pořádají akce pro nezadané. A zase jsou na nich samé vdavekchtivé ženy, které zápasí o pár volných mládenců. Redaktor *Guardianu* odhaduje pět vdavekchtivých dívek na jednoho. Výsledkem jsou stovky a tisíce neprovdaných muslimek přes třicet, kterým tikají biologické hodiny. Jediné, co získaly konverzí, je pocit, že žena bez dětí je bezcenná bytost.

A mladí muslimové si mezitím užijí sexu s nevěřícími a pro nevěstu si pak zajedou třeba do Egypta.

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
 Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
 Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
 Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
 P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au

Principál: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
 (08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
 Principál: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279 ;
 0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokle vedení: Zuzana Vasitich Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School

of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -

info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda - Czechoslovak - Australian
 Association in Canberra and Region,
 Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
 NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda.**

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr. Frank Carroll: Jeddahel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrtročne **Slovenské zvesti.**

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, CR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slováková, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Hights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky:https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624. hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské velvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

http://www.mzv.sk/canberra

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,

BVSc, CMAVA, MRCVS

60 Princes Hwy, St.Peters NSW 2044

Phone: 02 9516 0234

196-204 Victoria Rd. Bellevue Hill

02 9389 7534

419 Cleveland St. Surry Hills:

02 9699 3951reception@southerncrossvet.com.au

www.southerncrossvet.com.au

facebook.com/southerncrossvetclinic

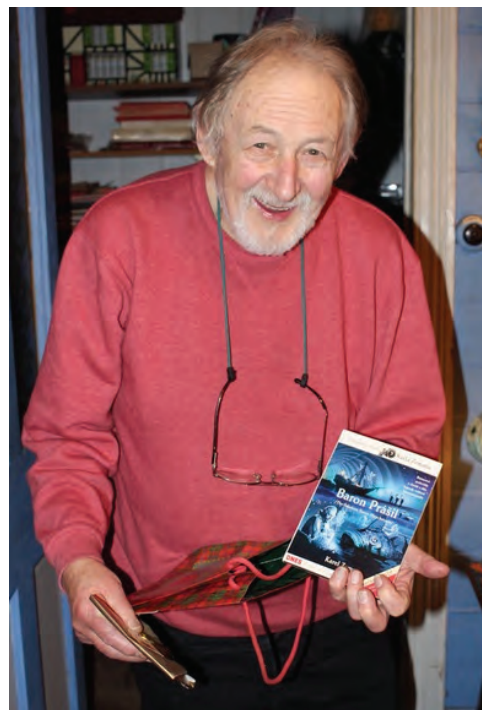
Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

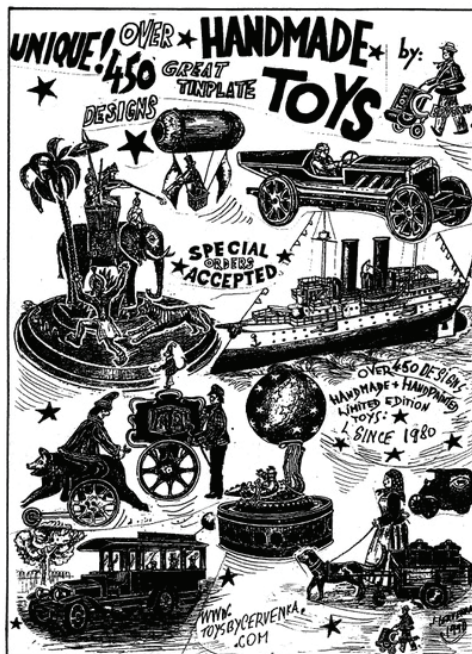
Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Jenda Hračkář a jeho logo

Toys from the Golden Age of toys original designs by J.Cervenska

Fotografie jsou k oznámení na straně 9

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ivo V Slezáček - \$22.00

Karel Mika - \$32.00

OZNÁMENÍ

S velkým zármutkem oznamujeme úmrtí našeho krajana **Petra Peithnera.**

Petr emigroval do Austrálie v říjnu roku 1968. Okamžitě se zapojil do práce v krajanském nakladatelství Hlas domova. Byl dobrovolným vedoucím na prvních dětských letních táborech na Šumavě.

V 80. letech se jako člen „Czechoslovak Refugee Resettlement Group“ spolupodílel na sponzorování několika set Čechů z rakouských uprchlických táborů k imigraci do Austrálie. Ochotně a nezištně pomáhal s vyzvedáváním a dopravou nábytku a přípravou bytů před příletem rodin a následně pak tyto rodiny vyzvedával na letišti.

V devadesátých letech, žil Petr v horách na Mt Buller kde organizoval tábory na sněhu, a to právě pro děti nově přichozích emigrantů. Žebral mezi známými a podniky o pomoc se zimním oblečením, lyžemi a permanentkami. Co nebylo, tak koupil s vlastní kapsy, i když sám měl málo. Když lidé neměli kam jít, Petr je pozval k sobě domů, vařil pro ně, a dal jim místo na spaní.

Petr často pomáhal v krajanském středisku Šumava, kde také několik let žil. Pomáhal sekát dřevo, maloval, prováděl opravy, atd.

Měl rád přírodu a cestování. Byl vášnivý fotograf, hvězdář a milovník vlaků. Zasloužil se dokonce o renovaci vagónů historického vláčku Puffing Billy.

Petr byl pokorný a velkorysý. Byl skvělým kamarádem. Loučil se vždy se slovy “Mějte se tady rádi tak jak mám já rád vás”.

Miloval svobodu, kterou mu život na samotě poskytoval. Svůj život dožil v Morwellu, asi 2 hodiny východně od Melbourne. Zemřel ve věku 78 let.

Patří mu právem vděk celé naší krajanské komunity. Nechť odpočívá v pokoji.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a **české mše** svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.. Melbourne – Letovisko „Šumava“** Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni **Slovenská Svätá Omša** Každú štvrtú nedelu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0410467537 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.
Otevřeno: Pat. a Sob.od 17 – 24.00, Ned, od 15 do 20.00.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**
Otevřeno: Pat. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00.
Velký vyber Československých (lihovin) alkoholických napojů. Rezervace jídel 0434 143 148 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájde na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dřívě. jako dřívě. Rezervace zapotřebí.
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

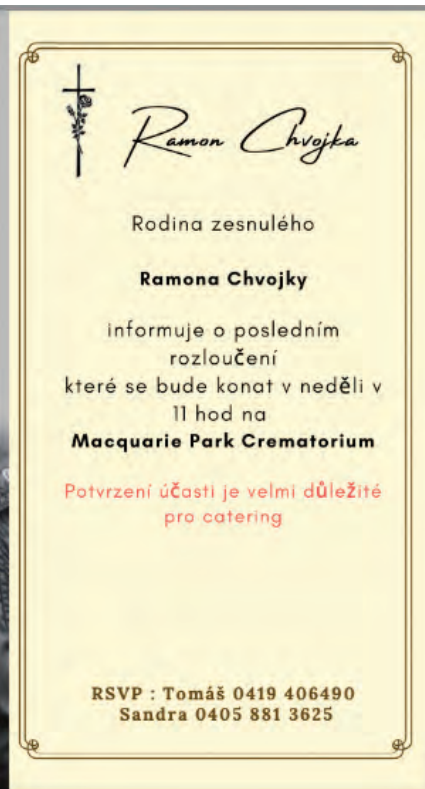
každou nedělu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm
Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny xy.května Léta Páně 2022

Odešel Jenda Hračkář

Fotka na straně 8

Pavel Sádek – psáno pro Noviny
Devatenáctého Dubna nás opustil kamarád a vzácný člověk Jenda Červenka pro mnohé známý jako Hračkář z Modrých Hor, Sydney, Australia.

Hračkář? Ale já si nehraju! Říkal často a s úsměvem. Že Jenda, řečený též Červais, byl mistrem umění, které počtem nositelů lze spočítat na prstech možná i jen jedné ruky - a to celosvětově, že hraček znalství, jejich restaurace a kusová ruční výroba sama mohla laikům připadat jako hraní si s hračkami, že sklízel pravidelně ovace za scénické pojetí představení v New Theatre Sydney ještě nedávno.... To vše je nenávratně pryč.

Renesanční člověk. Jenda byl přesně tou renesanční postavou jakou si pod takovým označením lze představit. Navzdory stavu světa a nelehkému osudu dokázal najít, zachytit a vstoupit do světa kumštu a dosáhnout v něm kvalit a uznání jaké se podaří jen málokomu.

Jeho životní cesta by vydala na román. Narozen v české rodině žijící v Bulharsku. Po válce v Praze dostuduje francouzské gymnázium a pracuje jako projektant než dostane povolení studovat Vysokou školu. A je rok 1956. Ruská armáda bratrsky vraždí v Maďarsku. Pod záminkou návštěvy příbuzných v Bulharsku se vydává definitivně cestou emigranta. Jugoslavie, Itálie, Francie. S baťůžkem a bez dokladů. Sto kilometrů pěšmo. Jak říkal, přes kopečky. Paříž a mládí. Léta na které rád vzpomínal ukončili rodiče kterým se zdařilo kuriozní chybou bdělých úřadů odjet namísto na Východ na Západ. Místo Sofie Vídeň a dál do Paříže. Odtud pak vedla celé rodině cesta namísto do vysněné Kanady do Australské Adelaide. Zde Jedna zažívá osud jaký bývá emigrantům povětšinou častým. Pomocná síla na nadraží, zelinář, cafe maker, car mechanic... a další. Tady obvykle román končí. Jendův teprve nabírá dech.

Sám vypráví: "To už jsem byl v Sydney. V Cafe jsme pracovali dva kluci. Kolega vypráví, že jde večer do divadla. Chvilí jsem váhal a pak se zeptal zda mohu jít také". Šli jsme do kostela na Crosse a tam je postavená malá scéna. Stalo se to hned jak jsem vešel. V ten moment, v ten okamžik, teď a tady na tom místě jsem najednou viděl přesně co chci dělat! Divadlo!"

Poslouchám hodiny záznamu vyprávění, které jsme s Jendou natočili. Na jednom místě se ptám: "Jendo, co jsi profesně, kým se cítíš být?". S naprostou jistotou že je Scénograf a Hračkář. A že je "dělatel" věci. "Dělám věci a to je co má smysl", dodává.

S divadelní scénou to dotáhl až k angažmá ve velkých Londýnských operních dómeh. A měl úspěch. V oboru Antik hraček byl považován za jednoho z mála mezinárodně uznávaných znalců. V aukčních síních často vyměnil polohu diváka-obchodníka za křeslo hlavního posuzovatele, znalce, dražených položek. Rok výroby hračky, kdo kde ji vyrobil, kolik kusů dochováno a příslušný příběh... To vše jakoby samo sebou. Neomylně. Bez přípravy. Sobě pro radost. Zúčastněným k úžasu.

A že sám vyráběl "klasické" Tin Toys bylo, jak říkal, z nouze. Na originály zpočátku neměl tak si je sám vyráběl. Nikoliv kopie. Vytvořil svůj zcela originalní styl respektující technologie i zákonitosti hraček doby kdy plast bylo neznámé slovo. Skoro by se zdálo až naivní umění. Ale nic naivního. V nejlepších dobách patřili k jeho váženým zákazníkům jména nám známá jen vzdáleně jako ta slavná miliardářská kdesi za oceánem.

A Jenda dělal "věci" a i další věci. Loutky. Masky. Loutková divadla. Vystavoval. Psal povídky. Vytvářel výukové programy o hračkách pro mladé – tedy pro každý věk... A dál a dál a další "věci".

A že byl tím koho nazývám renesančním dokládá toto: Všim čím byl byl samoukem!

Jendo budiž ti, a tvé paní, krásně tam v Nebezském Hračkářství. Budeš nám tu scházet. Moc.

Zpráva která i nám došla až 19. května.

Dne 17. 5. 2022 se na půdě Univerzity Sydney uskutečnila konference organizovaná generálními konzuly členských států EU při příležitosti oslav Dne Evropy na téma Austrálie a Evropa: sdílené hodnoty v době krize.

Nechápu, proč jsme my, krajané, informováni konzulátem dva dny po funuse.
Zdravím Pepča Stejskal, Sydney

KAM PŘIŠLI BRATŘI ZE SOLUNĚ, DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE!

Konec Radegasta v hotelu Tanečnica

Jiří Peňás, ECHO

Hned vedle Jurkovičových perníkových chaloupek, o nichž jsem psal minule, je na radhošťských Pustevnách ještě jedna pozoruhodnost, tajemný hotel Tanečnica. Otvírali ho tady už v roce 1926, v červnu roku 1928 tu přespal prezident Masaryk, který pak křepce, napodobuje tím legendární túru Cyrila a Metoděje, došel po snídani až na vrchol Radhoště, kde mu dětské sbory zazpívaly vlastenecké písně, načež několik dítek prezident pohladil po hlavičce. Pak sestoupil, či spíš automobilem sjel dolů do Rožnova a asi pokračoval v cestě krajem, za který se nechal kdysi od Valachů zvolit poslancem do říšské rady.

Ten prezidentem navštívený hotel má však svá slavná léta zřejmě za sebou. Kdysi pojímal tisíce hostů, prvorepublikových, kdy horský turismus patřil k dobrému tónu měšťanstva, pak protektorátních, kdy Beskydy byly jediným naším zbylým horstvem, a potom v letech socialistických, kdy ubytovával tisíce odborářských Andělů na horách, kteří tu trávili turnusové dovolené společnými radostmi, společným stravováním, společným usínáním, společným rekreováním a společným bonzováním. Naše nová doba přinesla individualismus, masový automobilismus a těkavé rychlovýstupy a rychlostestupy, takže takoví hoteloví mastodonti jako Tanečnica, pokud přežili, přežívají ve stavu hibernace, uvedení do stavu mezi spánkem a klinickou smrtí, na rozhraní bytí a nebytí. Tiše odfukují do krajiny jako pomníky někdejšího kolektivismu a sociálního turismu a možná se trochu chvějí o svůj osud.

Vešel jsem tedy do toho horského veterána a rázem se ocitl asi o čtyřicet let zpět, kdy ho zřejmě naposledy prznili takzvanou rekonstrukcí. Miluju takové okamžiky sestupu do vlastní minulosti. Vívalo mě velké atrium obložené odchlupující se dřevní lepenkou v barvě záchodové hnědi, opuštěná recepce s masivním pultem s omšelými poličkami, na nichž mezi prezervativy budilo lítost pár ošklivých suvenýrů, v okolí několik umělecky pojatých sušených květináčů a kunsthistorických pozoruhodností z časů kvetoucího husákismu. Byl jsem okouzlen. Rozhlížel jsem se kolem, nikde nikdo. Vystoupal jsem po schodech, ocitl se ve spleti nekonečných chodeb, došel jsem intuitivně i podle čichu do ohromné jídelny, jíž dominovala stěna z leptaného skla s motivem bači požíraného hladovými ovcemi. Vše v barvách sedlé krve a v estetice karpatské moderny. Stoly prostřené pro duchy a židle připravené pro přízraky, přibory nastražené pro zombie, nikde nikdo. Nahlížel jsem za bar a do kuchyně, ani noha, ani ruka, ani hlava, nic, žádný lidský element nerušil důstojný spánek tohoto beskydského mohykána. Prošel jsem se pak ještě několika chodbami a stále více žasl. Můj úžas vyvrcholil před cedulí, která ukazovala směrem k bazénu. Bazén tady, v horském hotelu?! Rozhodl jsem se v něm ubytovat! Tedy, ne v bazénu...

Z Pusteven, jež se tak jmenují údajně proto, že tu žili, snad v jeskyních, až do té doby, než je osvícenství osvíceně zakázalo, poustevníci, vede povinná stezka směrem k Radhošti. Je to takový národní chodník na rozmezí dvou kultur a dvou povodí. Jedním směrem teče vodstvo na sever do Baltu a Severního moře, druhým na jihovýchod do Černého moře, které oblévá Krym, ten bájný cancour. Tamodtud, s přestávkou v Cařihradě, přišli sem na Moravu ti dva bratři ze Soluně, Cyril a Metod, dědictví otců zachové nám, Pane!, zpívala ještě moje prostějovská babička. Podle tradice se prý vystrachali sem na Radhošť, o čemž nebyl napevno přesvědčen ani pán, co nahoře v kapli těm dvěma zasvěcené prodával svaté obrázky, když jsem s ním o tom vedl krátkou odbornou debatu. Oni nebyli sice nijak staří, ti slovatní bratři, Cyril pětatřicet, Metoděj něco po čtyřicítce, tak by to mohli fyzicky zvládnout, ale předtím u Chazarů na Krymu prý dostali do těla a jízdni spojení s Moravou přes Balkán také asi nebylo nic moc, no, na Velehrad ještě vylezli, ale tady na Radhošť? Ale kdoví...

V té kapli, jež je nejvýš položeným Božím stánkem u nás, je na stěně pěkné vyobrazení od valašského lidového malíře Gajduška, jenž znázornil výjev, na němž staří Slované křepčí kolem rohaté a ušaté modly a už se chystají podřezat vyděšenou ovci a pak se zřejmě pomazat její krví a věnovat se orgiím. Tomu pohoršeně přihlížejí dva zarostlí hipíci, kteří sem přišli vztyčit kříž. Tím rohatcem a ušatcem byl samozřejmě bůh piva a pohostinství Radegast, jenž se s Crhou a Strachotou, tedy s těmi dvěma řeckými hippies, dělí duchovně o tento kopec. Bylo to z podstaty spoluvlastnictví konfliktní a hypotetické, neboť ani ta přítomnost Radegasta na Radhošti není nijak zaručená: slovanská mytologie je navíc dost pofiderní disciplína, spíš přírodní démonologie než nějaká sestava bohyní a bohů, kteří by měli nějaký konkrétní tvar a funkci. Strašidelné podoby těch Svarogů, Dažbogů, Mokošů a Perunů vychází z velké míry z podoby pitvorných trpaslíků, které u jedné fary v Meklenbursku vykopali koncem 18. století jeden německý duchovní, jenž se zajímal o bizarní starožitnosti, přičemž se záhy ukázalo, že šlo o podvrh. Těmito tzv. prillwitzkými idoly (vesnice, kde se ty figurky „našly“, se jmenuje Prillwitz), kde údajní slovanští bohové vypadají jako trochu hůř udělaní hinduističtí démoni, se nechal inspirovat i rodák z Frenštátu, sochař Albín Polášek. Ten se zavedl v Americe natolik, že si mohl udělat radost a roku 1930 věnovat skoro rodnému kopci sochu Radegasta. Pojal ho ve stylu folklorního surrealismu kříženého s americkým wrestlingovým zápasníkem. Socha Radegasta stojí asi na půl cesty mezi Pustevnami a vrcholem Radhoště. Není to už ten originální Radegast, kterého přivezl na Radhošť osobně sochař Polášek, protože ho udělal z umělého kamene, takže nevydržel bičováním vichry a byl v roce 1998 opět svržen, tentokrát na kratší dobu. Dvacet let už tam stojí Radegast replikant, nyní ze žuly, takže materiálně povýšil. Pravý Radegast Poláškův je na radnici ve Frenštátu, ale to jsem si jen přečetl, ještě jeden je v pražské zoo, toho jsem tam před pár lety viděl.

Naproti tomu druhá Polášková socha na vrcholu Radhoště je z bronzu a v klasickém stylu. Bratry Cyrila a Metoda sem vytáhlo v roce 1931 pět párů koní za osobní účasti Mistra Poláška. Drží v ruce byzantský kříž, který vypadá jako geometrický zaměřovač nebo nějaký přiložník, a společně otvírají knihu, nejspíš průvodce po Valašsku psaného pro poutníky z Bulharska. Zajímavé je, co mají u nohou a čeho si ne každý všimne: je to taková menší verze Radegasta, ale v primitivnější podobě, takový neodborně vydlabaný totem, rukodělná práce praslovanských tesařů. Vypadá to, že ho bratři povalili, což by mohlo být chápáno jako čin ne právě tolerantní. Takže by se dalo říct, že Poláškovy sochy tady na Radhošti mají tezi a antitezi a že ty sochy spolu tvoří kosmologickou jednotu. Americký Valach Polášek má těch soch v okolí víc. Velmi podařená je ta, která by se mohla jmenovat Nahý Valach napadený vzteklým psem, ale oficiálně Souboj dobra a zla: stojí ve Frenštátu před muzeem a onen Valach, který se snaží servat ze sebe vzteklého vlčáka, se ve tváři podobá Metodějovi a ten se zas podobá překladateli Josefu Rauvolfovi, kterému to řeknu, až ho někdy potkám.

Když jsem se vrátil do hotelu Tanečnica, přece jen trochu ožil. V prázdné jídelně hrála hudba z časů mé maturity. Po chvíli čekání se objevila servírka, jež se pohybovala s půvabem mechanické loutky. Promluvila s jakýmsi silným východoslovanským dialektem a zeptala se, zda mám polopenzi. Chvilí jsem si nemohl vybavit, o co jde, tak jsem řekl, že do penze mám ještě pár let, ale už se to blíží, takže vlastně ano, asi mám polopenzi. Žena se na mě nechápavě podívala, nabídl mi čočkovou polévku a pak se zas strojovými pohyby vzdálila. Její neproniknutelný výraz mi připadal povědomý, jako bych ho viděl v nějakém jiném, minulém životě. Dojedl jsem čočkovku a šel se zeptat, jestli tady mají opravdu bazén. Kupodivu měli, ale nemohli si vzpomenout, kde mají klíče. Druhý den je našli. Já nenašel plavky.

<https://www.jiripenas.cz/fotoblog/>

YouTube navždy změnil sledování videa a stvořil milionáře. Nyní má výročí

Autor: Jakub Dvořák iDnes

Je tomu už 17 let co vznikl jeden z největších fenoménů internetu. Možnost online přehrávat videa se díky YouTube stalo neodmyslitelnou součástí celosvětové sítě. Dnes většina populace sleduje videa právě v této službě kdykoliv, kdekoliv a z čehokoliv. Z některých z nich dokonce učinil milionáře. Znáte začátky YouTube a víte, které video bylo tím prvním?

YouTube je jednou z nejpobulárnějších webových stránek na světě. Pokud hledáte nějaké video, s největší pravděpodobností ho půjdete hledat právě do této služby. Stala se domovem pro různá profesionální, ale i amatérská videa, stejně tak jako pro celé filmy, upoutávky, živé přenosy, vlogy, hudební videa, videozpravodajství a mnoho dalšího.

YouTube je synonymem pro sledování a sdílení videí, přičemž jeho současnému vlastníkovi – společnosti Alphabet (provozovatel Google), která službu koupila po 20 měsících od startu – přináší každoroční zisk v řádech miliard dolarů. Velké zisky v ní však našli také běžní uživatelé. Služba totiž zplodila zcela novou profesi – tvůrce obsahu pro YouTube, které dnes nazýváme youtubery. Pro některé z nich je YouTube hlavním zdrojem příjmu, přičemž nejlepší díky němu vydělávají ročně miliony dolarů. učinil milionáře. Znáte začátky YouTube a víte, které video bylo tím prvním?

YouTube je jednou z nejpobulárnějších webových stránek na světě. Pokud hledáte nějaké video, s největší pravděpodobností ho půjdete hledat právě do této služby. Stala se domovem pro různá profesionální, ale i amatérská videa, stejně tak jako pro celé filmy, upoutávky, živé přenosy, vlogy, hudební videa, videozpravodajství a mnoho dalšího.

YouTube je synonymem pro sledování a sdílení videí, přičemž jeho současnému vlastníkovi – společnosti Alphabet (provozovatel Google), která službu koupila po 20 měsících od startu – přináší každoroční zisk v řádech miliard dolarů. Velké zisky v ní však našli také běžní uživatelé. Služba totiž zplodila zcela novou profesi – tvůrce obsahu pro YouTube, které dnes nazýváme youtubery. Pro některé z nich je YouTube hlavním zdrojem příjmu, přičemž nejlepší díky němu vydělávají ročně miliony dolarů.

Ani jeden ze zakladatelů YouTube samozřejmě asi ani v duchu nemohl předpokládat takový úspěch. Služba se stala fenoménem a nejoblíbenější platformou pro distribuci videa na internetu. Ale pojdme se podívat k jejím kořenům.

Start YouTube

Píše se rok 2004, doba, kdy mnoho lidí po celém světě pro připojení k internetu využívala vytáčené připojení, neexistoval Facebook, a ani cloudová úložiště. V Silicon Valley v Kalifornii začaly vznikat skvělé start-upy. Mezi nimi i YouTube. Službu založil Steve Chen, Chad Hurley a Jawed Karim. Trojice kamarádů se setkala při práci ve společnosti PayPal (zaznamenala velký úspěch poté, co ji koupila společnost eBay).

Dobré nápady se rodí vždy, když je nejméně čekáte. Chad Hurley chtěl jednoho dne sdílet video, které natočil během večere v domě přítele. Úkol to však byl velmi obtížný, a tak dostal nápad vytvořit službu, která by umožňovala nahrávat videa a sledovat je kýmkoliv. Netrvalo to dlouho a Hurley společně s Chenem a Karimem 14. února 2005 spustili doménu Youtube.com. Myšlenkou bylo, aby nepočítačová odborníci mohli používat jednoduché rozhraní, které by jim umožňovalo nahrávat a prohlížet/streamovat videa prostřednictvím standardních webových prohlížečů a internetu.

Prvním videem bylo...

Prvním obsahem umístěným na YouTube se stalo 19sekundové video Me at the zoo. Nahráno bylo 23. dubna 2005 a ukazuje spoluzakladatele Jaweda Karima v zoo v San Diegu. Video má v současnosti přes 220 milionů zhlédnutí a přes 11 milionů lajků. Video není ničím zvláštní – má nízké rozlišení a Jaweda na něm

komentuje to, co o slonech všichni víme. Tato bezvýznamná videa však definovala raná léta YouTube. Byla to doba, kdy amatéři používali platformu k vyjádření sebe sama, jednoduše toužící po vlastní tvorbě a sdílení čehokoliv. Dnes je to pravý opak a youtuberi a influenceri propagují značky a jejich produkty, a za to dostávají finanční odměnu.

Hurley stál za designem webu a své umělecké schopnosti využil k vytvoření loga. Chen se věnoval použitelnosti webu a tomu, že nenastanou žádné problémy při procesu nahrávání a přehrávání videa. Karim z pozice programátora zajišťoval, aby fungovalo vše po technické stránce.

První virální video

Tvůrci YouTube tehdy ještě netušili, že se jejich start-up stane jedním z nejdůležitějších webů na světě. Dokonce po prvních dvou měsících provozu služba hostila pouze 19 videí, která měla velmi málo zhlédnutí. To se změnilo s pořadovým videem číslo dvacet. V něm dvě děti předabovaly píseň skupiny Backstreet Boys a díky YouTube se zrodilo první virální video na světě – ve své době bylo obrovským hitem.

V září 2005 se YouTube podařilo zlomit první milníky – první video zaznamenalo milion zhlédnutí. Šlo o reklamu Nike. V této první spontánně šířené reklamě účinkoval brazilský fotbalista Ronaldinho, který na něm dostal kopačky značky Nike. Společnost Nike byla také jednou z prvních velkých společností, které využily propagační potenciál YouTube.

Je třeba připomenout, že YouTube nebyl úplně první web pro sdílení videa (Vimeo bylo spuštěno v listopadu 2004), rozhodně však jde o první službu, která zvládla zpolarizovat snadnou možnost nahrávat a sdílet videa. Jeho popularita byla posílena dalšími virálními komediálními videi, mezi které se řadila ta na kanále Smosh, nebo neoprávněné nahrávání pořadu Saturday Night Live The Lonely Island.

Následoval exponenciální růst*

YouTube byl oficiálně spuštěn až v květnu 2005, kdy získal nálepkou „beta“ která službu doprovázela hodně dlouho. Měsíčně přitom v této době přitahovala už 30 000 návštěvníků denně. V prosinci 2005 to bylo už více než dva miliony návštěvníků. Do ledna 2006 se toto číslo zvýšilo na více než 25 milionů a denně bylo do služby nahráno přes 20 tisíc videí. V létě 2006 byl YouTube domovem pro více než 100 milionů videí. YouTube se stal jednou z nejrychleji rostoucích stránek na internetu a každý den přijímal více než 65 000 nových videí.

To se však neobešlo bez problémů, rychlý nárůst uživatelů znamenal, že YouTube s tímto faktem musel držet i technologický krok. Zapotřebí bylo nové technologické vybavení a lepší připojení k internetu, aby bylo zajištěno uspokojení stále rostoucího publika. Narůstající problémy společně s porušováním autorských práv a nedostatek komercializace nakonec vedly k tomu, že YouTube byl prodán společnosti Google.

Ta do té doby provozovala konkurenční projekt Google video, kterému se však zdaleka nedařilo jako YouTube. V listopadu 2006 Google odkoupil YouTube za 1,65 miliardy dolarů v akciích YouTube. Od té doby se YouTube rychle měnil: objevilo se několik nových rozhraní, přišla podpora videí ve vyšším rozlišení, změnila se správa, a především byl nasazen úspěšný model monetizace.

Zrod youtuberů

Samotná monetizace je na YouTube velmi propracovaná. Finance Google z provozu služby z velké části plynou z reklamy (před videi i během nich), avšak k dispozici je i předplatné bez reklam, případně možnost koupit si prémiový obsah jejich tvůrců. Díky tomu se YouTube stal globálním mediálním dominantním subjektem. Stvořil multimiliardový byznys, který v obratu překonal většinu televizních stanic a dalších mediálních institucí. Obraty jsou jedna věc, ale je třeba zohlednit i náklady. A ty jsou značné. Odborníci odhadují, že dosahují až 6 milionů dolarů měsíčně.

Peníze s YouTube vydělávají však i samotní tvůrci obsahu, a ne zrovna malé. Každý, kdo nahraje nějaké video na YouTube má možnost získat podíl ze zobrazených reklam. Kolik to bude, záleží na úspěšnosti samotných videí. A toto stálo za stvořením nové pracovní pozice – youtuber. Zapojením do partnerského programu, umožňuje youtuberům monetizovat jejich vlastní obsah ke generování příjmů. Proto se od té doby statisíce lidí po celém světě pokoušejí stát úspěšnými youtubery. Jen zlomku z nich se to však podaří – musí přijít s originálním konceptem a věnovat se tomu na plno.

Budoucnost YouTube

Jak je patrné, YouTube od svého založení v roce 2005 ušel dlouhou cestu. Je jednou z největších a nejoblíbenějších platform pro distribuci videa na internetu. Transakce se pro Alphabet ukázala jako skvělá věc. YouTube má v současnosti hodnotu přes 100 miliard dolarů a představuje přibližně 20 % toho, co vlastní společnost Alphabet.

Vzhledem k tomu, že žádná platforma pro sdílení videí se nikdy nepřiblížila dominanci YouTube, je pravděpodobné, že to tak zůstane ještě dlouho. I přesto však existují konkurenční projekty (např. Vimeo, DailyMotion, VideosHub, Utreon atd.), které jsou považovány za lepší než YouTube – díky menším restrikcím na obsah, nebo zaměřením se na určitou komunitu.

Zajímavé statistiky:

- *YouTube každý měsíc sleduje více než 4 miliardy uživatelů
- *každou minutu je na něj nahráno přibližně 500 hodin videoobsahu, přičemž zájem o upload neochládá
- *jednou za měsíc ho použije více než 2,3 miliardy lidí
- *z technického hlediska je YouTube po Googlu druhým největším vyhledávačem
- *nejoblíbenějším kanálem je T-Series (186 milionů odběratelů)
- *kanál, který v roce 2020 vygeneroval největší příjmy se nazývá Ryan's World (29 milionů odběratelů)
- *v roce 2021 mělo YouTube Premium a YouTube Music dohromady více než 50 milionů předplatitelů
- *YouTube je druhá nejoblíbenější sociální síť
- *každý den lidé sledují více než miliardu hodin videa a generují miliardy zhlédnutí a většina uživatelů YouTube spadá do věkové skupiny 15 až 35 let
- *více než 70 % celkové doby sledování videí pochází z mobilních zařízení a poměr mužů a žen na YouTube je 11:9 a průměrná délka videa na YouTube je 12 minut
- *nejlepším sledovaným žánrem je komedie (77 % uživatelů)
- *v roce 2020 byl největším inzerentem Apple, který utratil 237,15 milionu dolarů
- *25 % celosvětového internetového provozu na mobilních zařízení představuje YouTube
- *v roce 2021 měla Indie nejvíce uživatelů (225 milionů)

O trans-šilenství

Douglas Murray NevPes

V každém historickém období lze snadno nalézt něco morálně otřesného. Pokud se nepovažujeme za rozumnější, morálnější a moudřejší, než byli naši předkové, měli bychom předpokládat, že nad některými našimi činy a možná i nad nově objevenou ctností budou potomci nevěřičně kroutit hlavou a říkat si: „Proboha, jak je něco takového vůbec mohlo napadnout?“

Stálo by za to se zamyslet nad slepými uličkami našeho věku. Nedopouštíme se náhodou i my něčeho, o čem už dnes tušíme, že na to jednou budou lidé zírat s nemenším údivem, než s jakým se my dnes díváme na obchod s otroky nebo na dětské komíníčky viktoriánské doby?

Podívejme se na případ Belgičana Nathana Verhelsta, který zemřel v září 2013 jako muž, ale narodil se jako holčička jménem Nancy. Dívka vyrůstala v rodině se třemi bratry a měla pocit, že je rodiče mají raději.

S rodinou ovšem něco nebylo v pořádku. Po Verhelstově smrti prohlásila jeho matka v novinovém

rozhovoru toto: „Když jsem Nancy poprvé uviděla, úplně mě to odrovnalo. Byla tak šeredná. Porod byl pro mě jako zlý příznak. Proč by mi mělo vadit, že je po smrti? Necítím žádný smutek, žádné pochyby ani výčitky nemám. Nikdy jsme k sobě neměly skutečný vztah.“ Média potvrzují, že Nancy, která vyrůstala s pocitem odvrženého dítěte, napadlo, že se její život změní k lepšímu, stane-li se mužem. V roce 2009, kdy už jí bylo hodně přes třicet, začala s hormonální terapií, podstoupila oboustrannou mastektomii a několik operací na vytvoření penisu.

Ačkoli během let 2009–2012 prodělala tři velké operace na změnu pohlaví, výsledek ji vyděsil: „Když jsem se podíval do zrcadla, připadal jsem si odporný. Hrud' nevypadala, jak by měla, a penis vykazoval známky ochabnutí.“ Verhelst měl po těle hluboké jizvy a zjevně se ve svém novém těle cítil velmi nešťastně. Na fotografii z belgické pláže, kde bylo málo lidí, mhouří na slunci oči a pod tetováním mu prosvítají jizvy po operacích. Na jiném snímku leží oblečený a v botách na posteli a z jeho výrazu lze vyčíst, jak se ve svém těle cítí zoufale nepříjemně.

Nathanova naděje na nový život pohasla a dostavily se deprese. V září 2013, ve věku čtyřiačtyřiceti let, pouhý rok po poslední operaci, se rozhodl ukončit život a stát mu vyhověl. V Belgii je eutanazie legální a lékaři ji Verhelstovi povolili vzhledem k „nesnesitelnému psychickému utrpení“. Před koncem života ještě uspořádal malou party pro několik přátel, kde prý hosté tančili, smáli se a připíjeli si šampaňským „na život“. Za týden dostal Verhelst v bruselské fakultní nemocnici smrtící injekci a těsně před smrtí řekl:

„Nechci už déle žít jako obluda.“

Není jisté obtížné si představit, s jakým úžasem příběh posoudí budoucí generace. „*Lékaři státního zdravotnictví se nejdříve pokusili ženu předělat na muže, a když se jim to nepodařilo, tak ji zabili.*“ Na celé záležitosti je nepochopitelné, že operace ani *usmrcení neprováděli se zlým úmyslem, nýbrž z laskavosti.*

Případ Verhelst je poněkud neobvyklý, nicméně měl by sloužit jako varování. Co znamená transgender? Kdo je a kdo není trans? Jaké to má příčiny? Máme důkazy, že něco takového existuje? A pokud ano, můžeme s jistotou každému a bez rizika jeho sexualitu fyzicky přestavět? A co když to není ta nejlepší odpověď na tuto těžkou hádanku současnosti?

Žádné téma v této knize včetně složitých problémů současnosti není svými požadavky tak extrémní a zhoubné jako transgender. Týká se sice relativně malého počtu lidí, přesto je ale překvapivé, s jakou rychlostí se prosadil na veřejnosti, že se jím zabývají celé stránky novin a zkoumají jeho poslední vývoj. Nejenže nás nutí měnit jazyk, ale vymýšlí si vědecké opodstatnění. Diskuse o homosexualitě byly jistě pro někoho překotné, ale trvalo desítky let, než byla práva gayů postupně uznána, až po legalizaci jejich sňatků. Avšak transgender se stal společenským dogmatem v rekordním čase.

Konzervativní ministři britské vlády vedli nedávno kampaň za povolení přepisovat rodné listy. Jedna místní samospráva vydala směrnice pro učitele základních škol, aby vycházeli vstříc transgenderovým žákům a vysvětlovali dětem, že „všechna pohlaví“, včetně chlapců, mohou dostat menstruaci. A ve Spojených státech byl v květnu 2019 schválen federální zákon o přijetí „genderové sexuální identity“.

Všude vládne stejný pocit. Šílenství internetových davů se stalo beranidlem transgenderu, jež slouží jako nástroj závěrečného útoku na patriarchální hradbu společnosti. Britská organizace gayů Stonewall se vrátila ke staré osvědčené kampani a prodává trička se staronovým nápisem: „Některí lidé jsou trans. Smiřte se s tím.“ Ale co když nejsou? A proč bychom se s tím měli smířit?

Autor je rodák z Londýna, známá postava britské intelektuální scény. Vystudoval anglistiku v Oxfordu. Je autorem jedné divadelní hry (o švédském diplomatu Raoulu Wallenbergovi) a šesti knih. Podivná smrt Evropy (o masové imigraci) vyšla česky v roce 2018, Šílenství davů (odkud je tato ukázka) vychází v těchto dnech v nakladatelství *Leda*.

ANALÝZA: Ukrfašisti, banderovci a ruská propaganda

22. 3. 2022, Alex Švamberk, Novinky

Válka na Ukrajině probíhá ve dvou rovinách, vedle té reálné vidíme také tu informační a psychologickou v médiích a na sociálních sítích. Obě strany se navzájem obviňují z fašismu a genocidy, podle Moskvy na Ukrajině dokonce vládnu nacisti, prezident je narkoman a Ukrajinci jsou banderovci. Jak to tedy je?

Obviňovat Ukrajinu z fašismu a používat termín ukrfašisti je absurdní. Fašismus je antiliberalní forma extrémního nacionalismu, jde o nestranický, nadstranický režim, v jehož čele stojí autokratický diktátor. Pro fašismus je typické, že varuje před rozkladem společnosti a hlásá nutnost ji obrodit. Na Ukrajině je pluralitní demokracie, u moci se střídají různé strany, byť často ad hoc vytvořené okolo nějakého významného politika. Střídají se vlády i prezidenti. Tvrzení, že se současná vláda zmocnila na Ukrajině moci, je nepravdivé, byla zvolena stejně jako ta předchozí.

K fašismu má zato rozhodně blíže putinovské Rusko, kde se sice také konají volby, ale od začátku nového tisíciletí tam vládne Vladimir Putin, který až na čtyři roky, kdy byl premiérem, seděl v křesle prezidenta. Nakonec nechal změnit ústavu, aby mohl být opět zvolen i na další funkční období. V zemi funguje systém více stran, ale většina z nich stejně jako u nás v době socialismu za Národní fronty sleduje podobnou linii a politiku. Skutečná opozice je potlačována, jak ukazuje osud Alexeje Navalného a protivládní demonstrace jsou tvrdě rozháňeny. Termín rašismus (ruský fašismus) je tedy oprávněnější než ukrfašista.

Za fašistickou je Ukrajina označována především proto, že za druhé světové války se v Sovětském svazu říkalo fašisté Němcům, a to ne zcela přesně, neboť v Německu fungoval zvláštní druh fašismu - nacionalní socialismus.

Židé na Ukrajině

Se snahou spojit kyjevské vedení s onou archetypální podobou nepřítel souvisí tvrzení, že na Ukrajině vládnu nacisté. Při tom se manipuluje se slovy. Například když se o ukrajinské Národní gardě píše jen jako o Nacgardii, kde začátek složeného slova evokuje okamžitě výraz nacistická. Reálný podklad pro to ale není. Nacismus stojí na teorii ras, rasové nadřazenosti a antisemitismu.

Židovské osídlení na Ukrajině má přitom několikasetletou historii, která nebyla vždy problematická. Díky společnému soužití například do tamního dialektu jazyka jidiš proniklo mnoho ukrajinských slov. I dnes zastávají přední posty ve státní správě Židé, což je případ nejen současného, ale i předchozího režimu. Ano, na Ukrajině se objevují antisemitské výpady, zejména za ekonomické krize, kdy se vyťahuje obecně obraz chamtivého Žida ožebračujícího chudé a připomíná se, který z politiků je „jevrej“.

Je také pravda, že se nemálo Ukrajinců za druhé světové války podílelo na masakrech Židů organizovaných německými Einsatzgruppen. Při tom největším zahynulo v Babím Jaru u Kyjeva v září 1941 přes 33 tisíc Židů.

Nicméně dnes podle výzkumu agentury Pew Research (1) patří Ukrajina k nejméně antisemitským zemím. Mít Žida za souseda by vadilo jen pěti procentům obyvatel, zatímco v České republice je to 19 procent.

Údajnou nacistickou kartu Ukrajiny nedávno opět zvedl hlavní komentátor ruské agentury RIA Novosti Vadim Kornilov. Aby označení ukrajinského režimu za nacistický podložil, tvrdí, že protirusští Ukrajinci už před revolucí prováděli genetické výzkumy, aby prokázali, že se liší od Rusů a jsou čistí árijci. Nikoho však v této souvislosti nejmenoval a vyvrátit jeho tvrzení je snadné. Ukrajinci jsou Slované, v nichž Němci viděli tak jako tak podřadnou rasu. Rasovou otázku naopak vyťahuje Rusové, když mluvčí ministerstva obrany Igor Konašenkov uvedl, že

Američané nechali odvézt do USA vzorky slovanské krve.

Ukrajínští neonacisté a Banderovo dědictví

Nelze popřít, že na Ukrajině, stejně jako v jiných evropských zemích ČR nevyjímaje, okrajově působí i neonacisté. Pocházejí především z řad fotbalových výtržníků. Symboly podobné nacistickým také používají příslušníci dobrovolnického praporu Azov, o němž bude ještě řeč níže. Ten má ve znaku runovou symboliku blízkou nacistické, jde o zrcadlově převrácený a otočený symbol SS.

Složitější je to ovšem s tím, jak se Ukrajina hlásí k odkazu Stepana Bandery. Po vyhlášení samostatné Ukrajiny bylo postaveno mnoho pomníků vyzdvihujících boj Ukrajinců za svobodu, na kterých se objevovalo banderovské heslo „Sláva Ukrajině, hrdinům sláva“, které se používá i v armádě jako pozdrav. Často jsou vidět i rudočerné prapory ukrajinských nacionalistů. Po Banderovi se jmenuje řada ulic a na mnoha zdech visí jeho portréty. Sám Bandera se však na rozdíl od mnoha banderovců žádných zločinů po boku nacistů nedopouštěl. V roce 1934 byl odsouzen za podíl na atentátu na polského ministra vnitra k trestu smrti, který mu byl změněn na doživotí. Na svobodu se dostal po porážce Polska v roce 1939. Když třetí říše po napadení SSSR dobyla Lvov, banderovci tam 30. června 1941 vyhlásili samostatný ukrajinský stát s premiérem Jaroslavem Steckem. Němce to zaskočilo, špičky banderovců odvezli do Berlína, a když krok odmítli odvolat, skončili v koncentračním táboře Sachsenhausen.

Až v roce 1942 vznikla ukrajinská povstalecká armáda UPA, která pod velením Romana Šuchevyče vraždila po boku Němců na Volyni a v Haliči i Poláky a Čechy. Bojovala i proti Rudé armádě, ale po roce 1943 se zase obrátila proti Němcům. Na Ukrajině také vznikla dobrovolná divize SS Galizien (Halyčina).

Označovat Ukrajince za banderovce tedy lze. I lidé, kteří měli k Banderovi rezervovaný vztah, ho začali v posledních letech oceňovat. To však z nich nedělá fašisty, natož nacisty.

Ruská propaganda v akci

Na Ukrajině také nevládnou ultranacionalisté, jak občas Moskva tvrdí. Současný prezident Volodymyr Zelenskyj není žádný ukrajinský protiruský ultranacionalista, což ukazuje už třeba i to, že během své herecké kariéry před vstupem do politiky účinkoval především v ruských filmech. Pozice ultranacionalistických stran po roce 2015 slábnou, v opozici skončila slábnoucí Svoboda vedená Olehem Ťahnybokem. Pozice ztrácí i Pravý sektor, když z něj odešel jeho vůdce Dmytro Jaroš. Ve volbách nedosáhly ani na pět procent.

Nepravdivé je i tvrzení, že současná Ukrajina potlačuje menšiny, což ovšem nijak nezmenšuje banderovské zločiny za druhé světové války. Dnes je ale Ukrajina pluralitní země a žádná menšina tem není potlačována. Pravda ale je, že ukrajinské vedení opakovaně tlačí na to, aby celá země mluvila ukrajinsky, a nechce, aby ruština byla druhým jazykem. Kvůli prosazování ukrajiništiny čelí Kyjev i kritice dalších zemí, zejména Maďarska, ale také Rumunska a Polska.

Putin také opakovaně tvrdí, že Ukrajinci jsou ve skutečnosti Rusové a žádný ukrajinský národ. Tvrzení je zcela absurdní, znamenalo by, že na Ukrajině tedy bojují Rusové s Rusy, což nakonec ani sama Moskva netvrdí. Ukrajinci mají vlastní jazyk i vlastní kulturu a vlastní stát. Jednoznačně jsou tedy samostatným národem.

Zcestná je i obhajoba toho, že Rusko osvobozuje Donbas. Ruské jednotky vedou agresivní válku proti Ukrajině a nyní už operují především na území mimo Doněckou a Luhanskou oblast, na které si dělají nároky separatisté. Rusko tvrdí, že přišlo na pomoc doněckým a luhanským separatistům, kteří už předtím, než Moskva uznala jejich samozvané lidové republiky, hlásali, že požádají Rusko o vojenskou pomoc. Válka začala však tak brzo po jejich uznání, že lze těžko hovořit o jednotkách pomáhajících separatistům, navíc vedou válku mimo tyto oblasti.

Genocida a válečné zločiny

Obě strany se obviňují z genocidy. Toto obvinění je nepodložené. Genocida je definována jako úmyslné a systematické zničení, celé etnické, rasové, náboženské nebo národnostní skupiny, nebo její části. Na Ukrajině nebyla likvidována žádná takováto skupina, a to ani rusky mluvící obyvatelé Donbasu.

Stejně tak ale nelze za genocidu označit ruskou invazi, byť je vedena barbarsky a vyžádala si mnoho nevinných obětí. Zatím však nemá za cíl nějakou skupinu zničit.

Jiné válečné zločiny se však na Ukrajině páchají. Ruské jednotky pravidelně ostřelují obydlené oblasti neřízenými střelami nebo je bombardují nenaváděnými pumami. To je válečný zločin stejně jako střílet bez důvodů do civilistů.

Z válečných zločinů jsou nicméně podezříváni i příslušníci některých ukrajinských dobrovolnických praporů, zejména v počátcích konfliktu na východě. Máslo na hlavách mají především příslušníci praporů Azov, Ajdar nebo Donbas. Proces s nimi však vzhledem k pokračující válce na Ukrajině nikdy neproběhl, i když i lidé podporující je vybavením přiznávají, že se dopouštěli zvěrstev. Snahy potrestat je ale neuspěly, protože je Ukrajina ve válce s Ruskem. Za válečný zločin by ale mohlo být považováno i vyhánění lidí z Donbasu.

Na druhou stranu podobné dobrovolné prapory proruských separatistů nebyly o nic lepší. To platí především o nejznámější Spartě vedené Arsenem Pavlovem zvaným Motorola, který zabíjel zajatce. V dobrovolnických praporech na obou stranách vedle idealistů působila celá řada zločinců, násilníků, sociopatů, alkoholiků a narkomanů, kteří by nikdy nemohli působit v žádných bezpečnostních organizacích, neprošli by psychologickými testy a v návalech agrese klidně stříleli po komkoli.

Občanská válka?

Na Ukrajině neprobíhá ani občanská válka mezi Rusy a jejich odpůrci, jak tvrdí Moskva, i když zpočátku měl konflikt na Donbasu charakter občanské války. Ovšem podněcované Ruskem, které se do ní rychle zapojilo. Střet tak velmi brzo ztratil charakter občanské války a přeměnil se v proxy válku mezi Ukrajinou a Ruskem, která se vedla až do 24. února 2022 přes doněcké separatisty.

Ukrajina není rozdělena na Rusy trpící na Donbasu a jejich odpůrce. To je umělý konstrukt mající vytvořit dojem, že na Ukrajině zuří občanská válka vedená proti ruskojazyčným obyvatelům žijícím především v Doněcké a Luhanské oblasti. I na územích pod kontrolou separatistů žilo velké množství občanů Ukrajiny, kteří si nepožádali o ruský pas, když jim to Moskva umožnila. To udělalo jen 700 000 z nich. Mnozí se ani před začátkem konfliktu nechtěli evakuovat do Ruska. Válka však mnoho obyvatel z Donbasu vyhnala.

Opovrhování obyvateli Donbasu odpovídalo míře, jakým se u nás „pohrdá“ ostravskými Chachary, Brňáky nebo Pražáky. Pravicoví radikálové a ukrajínští ultranacionalisté za tu „pravou“ Ukrajinu považují jen okolí Lvova a Tarnopole. Mají přezíravý pohled i na obyvatel Zakarpatské Ukrajiny a všechny dál na východ od okolí Lvova označují souhrnně jako Moskaly, tedy Moskvany.

S rostoucí ruskou agresí se však rozdíl stíraly a lidé z Donbasu se už v roce 2014 přidávali k dobrovolnickým praporům bojujícím proti separatistům.

(1) <https://www.pewresearch.org/fact-tank/2018/03/28/most-people-accept-jews-as-fellow-citizens-and-neighbors-but-a-minority-do-not/>

„Drahá, podala bys mi, prosím, sůl?“
 „Co tím chceš říct? Málo solím? Jsem mizerná kuchařka? Nejsem pro tebe dost dobrá? Víš, co? Jsi pěkný šlimazel...!“

A to platí i pro Austrálii. Vydavatel.

Kurzarbeit je hnus!

Autorů knihy se ptal Jiří Hroník,

O jiné tváři „dobrá“ Fialovy vlády

Ministerstvo práce a sociálních věcí připravuje návrh vládního nařízení ke spuštění kurzarbeitu, což pro zmírnění dopadů války na Ukrajině a prudkého růstu cen žádají zaměstnavatelé a odbory. „Čekáme na indikátory, abychom mohli opatření zacílit a pomohli firmám situaci překonat,“ oznámil ministr práce Marian Jurečka. Podle zákona by při kurzarbeitu v době výpadku měli pracovníci dostávat za neodpracovanou dobu 80 procent výdělku. Stát poskytne čtyři pětiny této náhrady i s odvody do 1,5násobku celostátní průměrné mzdy. Je za daných okolností tato podpora, která by se dle zákona měla využívat po přírodních pohromách, za epidemie či v různých krizích, namístě?

Říkáte, že „tato podpora by se měla využívat po přírodních pohromách“... a tak dále. No – a já nesouhlasím. Tvrdím, že tato „podpora“ by se využívat neměla. Tečka. Bez jakýchkoliv dalších podmínek a doplnění. Prostě kurzarbeit je špatně. Je to vrcholně nemorální výsměch všem, kdo pracují. Někdo, kdo pracuje, dostane za svou práci zaplacen, a ten, kdo nepracuje, dostane také zaplacen. S prominutím za to slovo – to je hnus.

A je to nejen vrcholně nemorální, je to i absolutně nefunkční ekonomicky. Ono se to v takovém tom naivním, neinformovaném myšlení jeví jako „dobré“ a jako „podpora“. Jenomže kurzarbeit je jedním z těch důvodů, proč nyní většina lidí chudne kvůli vysoké inflaci. Vysvětlím vám to.

Lidé během pandemie nepracovali a současně dostávali za svou neprací zaplacen. Tedy podniky nevyrobily, neposkytovaly služby – logicky, protože zaměstnanci nemohli zboží a služby vyrábět. Právě za to nevyrobění byli placeni, že. Vzniklo tedy málo zboží, málo služeb. Současně ale lidé dostávali peníze – jejich úspory vzrostly během pandemie na historicky rekordní úroveň.

Tedy najednou bylo mezi lidmi mnoho peněz, ale málo zboží a služeb. A co se stane, když je něčeho málo a vy máte hodně peněz a chcete si to nedostatkové zboží koupit? Jste ochotni nabídnout vyšší cenu. Tedy ceny začnou růst. Prostě hodně peněz se rozpočítá mezi málo zboží. Ceny jsou vysoko, roste inflace. A najednou, ejhle, všichni si zase koupíme navzdory většímu obnosu peněz stejné kvantum zboží a služeb, protože ceny inflačně vzrostly. Peníze ztratily hodnotu.

Takže kurzarbeit „jenom“ způsobí vyšší ceny, ale všichni jsou na svém?

Ono je to ještě horší. Na kurzarbeit dosáhnou jen velké firmy. Malí živnostníci se mohou jít klouzat. Kdo ale za flákání se lidem platí? Stát? Ne, stát ne, to se jen tak říká, stát peníze, které nepracujícím rozdává, nejdřív někomu musí vzít. Komu? Živnostníkům a dalším podnikatelům, kteří krachují, a pak tyhle peníze dá velkým firmám, které nechají své zaměstnance doma.

Takže v realitě kurzarbeit nikomu nepomůže, jen to tak vypadá, protože ve finále máme inflaci, zmrazené pracovní síly v neproduktivních firmách a vyšší státní dluh.

„Všichni trochu zchudneme, všichni budeme mít problémy. Nejde to jinak. Vedle nás je válka a my nejsme izolovaný ostrov,“ prohlásil předseda vlády Petr Fiala (ODS) v rozhovoru pro Aktuálně.cz. Jak se to „zchudnutí nás všech“ navenek nejlíp projeví?

Ne, nezchudneme všichni. Zchudne většina lidí. Většina nejsou všichni. I válečný konflikt přináší řadu podnikatelských příležitostí, navíc vláda už zase přerozděluje a dává dotace jak o život, takže mnozí na této situaci vydělají, pokud se zorientují dostatečně rychle. To jen pro upřesnění.

Ale většina lidí zchudne, a ne proto, že ob jednu zemi dál je válka. Na tu se to jen hází, podobně jako se

zchudnutí házelo na pandemii. Ale tak jako země nechudla proto, že existuje koronavirus, nýbrž proto, že nás vláda zavřela doma a začala nás zadlužovat, tak také nyní nezchudne země proto, že se válčí, ale proto, že vláda dělá chybná rozhodnutí. Například místo toho, abychom jásali, že na nenasytný trh práce přijdou nové pracovní síly, znemožňujeme jim výkon povolání, například ve zdravotnictví, a chystáme se zavřít Čechy do kurzarbeitů. Takže místo toho, abychom si pomohli, uškodíme si.

Umíte si představit třeba – tehdy ještě socialismem nezdegenerovanou – Ameriku v 50. letech, kdy z Evropy prchali lidé před komunisty, aby kvůli nim americká vláda nechávala Američany na kurzarbeitech a platila jim za to?

Tak to asi stěží. Ale na poplach bubnují i odbory. Předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula tvrdí, že je nutné co nejdříve zahájit jednání o mimořádném zvýšení platů pro rok 2022 a o mimořádném zvýšení minimální mzdy, a to nejpozději od pololetí. Podle něj je nepřijatelné, aby jediní, kdo inflaci zaplatí, byli zaměstnanci. Argumentuje i tím, že kvůli zdražování se mimořádně od června zvedají důchody a není vyloučeno, že se budou upravovat znovu ještě v říjnu. Lze proti jeho slovům něco namítnout?

Nějak mi uniká, jak by mohli být zaměstnanci „jediní, kdo inflaci zaplatí“. Inflaci platí každý, kdo žije a nakupuje.

Zvýšení platu na základě dohody mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem je oukej. Zvýšení platu na základě nátlaku odborů je ústupek vydírání. Tím neříkám ani slovo o inflaci. Tím jen říkám, že odbory by neměly existovat. Poslední vlivný politik, který to chápal, nejspíš byla Margaret Thatcher.

Pro Česko jako nejprůmyslovější ekonomiku EU jsou dodávky zemního plynu velice důležité. Mohli bychom se ale přesto všichni uskromnit a šetřit plynem i pohonnými hmotami i za cenu zvýšených nákladů, jak se zavazují bývalý premiér Petr Pithart, bývalá ombudsmanka Anna Šabatová a další signatáři výzvy vládě k tomu, aby ukončila nákup plynu a ropy z Ruska?

Takhle otázka nestojí. Ono to není o uskromnění. Ono je to o tom, že bez plynu prostě některé věci nevyrobíme. Hnojiva, adblue... to je jen nejznámější špička ledovce. Spíš než o uskromnění je to o nalezení způsobu, jak technologicky plyn obejít. Samozřejmě možnosti jsou, můžeme dovážet zkapalnělý plyn třeba, ale na to nejsme při jeho zpracování připravení, nelze se ze dne na den takto přeorientovat. Takže dnes to bývá prezentováno tak, jako že by vypnutí plynu mohlo znamenat jen to, že si v zimě budeme muset vzít o svetr víc. To je ale dost naivní pohled. Spíš by to vedlo k dalším a značným výpadkům výroby a k další značné nedostatkovosti. V leccems už by pak situace vážně připomínala válečnou ekonomiku.

Ministr zemědělství Zdeněk Nekula (KDU-ČSL) chce ve spolupráci s ÚOHS přistoupit ke kontrole marží potravin. Má se to týkat cen u másla, kuřecího masa, vepřového masa a pečiva. Když jste se před týdnem odmítavě vyjadřovala k možné regulaci marží prodejců pohonných hmot, napadlo by vás, že se choutky po regulaci takhle ujmou? Ale na druhou stranu, dají se pochopit obavy politiků z možné paniky na trhu a z toho, že by se zjitřená atmosféra ve společnosti mohla obrátit proti nim?

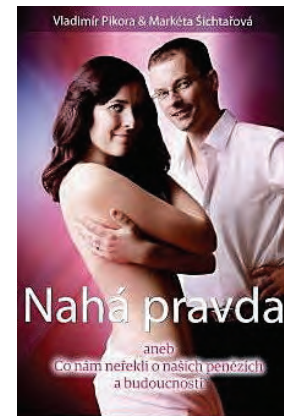
Hezky se našim soudruhům ten přechod na socialismus daří, pokračujeme svižným tempem. Panika nastane teprve v okamžiku, kdy vznikne nedostatek, a ten vznikne, pokud dojde ke kontrole a stropování cen – v tomto ohledu platí totéž, co jsem posledně říkala o cenách pohonných hmot. Choutky po regulaci ještě porostou, musíme si ten socialismus nejprve užít natolik, aby naši ekonomiku dostatečně potopil a rozvrátil, aby mohl přijít opět nějaký další rok 1989 a další devadesátky.

Vnímáte Velikonoce jako nejvýznamnější křesťanský svátek, či jako čas dodržování lidových zvyků a obyčejů, nebo jen jako volné dny navíc, díky nimž si lidé v Česku jako jedné z nejvíce ateistických zemí v Evropě zdvojnásobí víkend?

Každý to má jinak. Proti gustu žádný dišputát. Pro mě osobně jsou Velikonoce příležitostí, jak díky čtyřem „oficiálním“ dnům volna trochu dohnat nastřádané pracovní resty z pracovních dnů, aniž by se mi současně kupily další. Ano, jsem pragmatik.

NAHÁ PRAVDA

aneb Co nám neřekli o našich penězích a budoucnosti

Ekonomové Šichtařová a Pikora ve svém bestselleru rozcupovávají mýty, které se na nás valí z médií.

Mák

Vydavatel: Autor naznám, je asi v utajení. Takže bůh ví jestli je to pravda, ale čte se to hezky.

Zázračné účinky máku: Patří mezi nejzdravější potraviny světa Pokud jste si na Vánoce dopřáli chutné

makové koláče či jiné dobroty ochucené mákem, lépe jste ani udělat nemohli. Mák je totiž jednou z nejzdravějších potravin světa. Mák je po staletí využíván nejen v lékařství, ale i v potravinářství. Už antičtí atleti ho konzumovali jako zdroj síly a vitality. V současnosti je nejžádanějším produktem z máku olej, který má na lidský organismus zázračné účinky. S čím mák pomůže? Mák jako obrovský zdroj bílkovin A nejen bílkovin, ale i vápníku. A to dokonce dvanáctkrát více než mléko. Proto by mák neměl chybět nejen na talíři těhotných žen, ale i lidí trpících osteoporózou.

Mák obsahuje kyselinu olejovou, která se výborně osvědčila při snaze zlepšit paměť či snížit krevní tlak. A to není všechno. Poslední výzkumy mák označili za skvělou potravinu při prevenci rakoviny prsu.

Mák uklidňuje. Mák si nemohou vynachvátit ani lidé přecházející náročným obdobím plným stresu. Jemná maková aroma má výrazný, zklidňující účinek na lidskou psychiku, uklidňuje centrální nervovou soustavu, pomáhá při neurózách i duševní nerovnováze.

Mák je vhodný i do masážních a aromaterapeutických směsí. Také tlumí bolest hlavy, uvolňuje svalové křeče a postará se vám o klidný spánek.

Makový olej v kuchyni. Makový olej je u hospodyněk oblíbeným artiklem. Nejenže výborně chutná, ale své sehrává i jeho působivá vůně a rozmanitost využití. Zda v teplé, zda ve studené kuchyni, makový olej se vždy postará o fantastickou chuť připravovaných jídel. Makový olej pro krásnou pleť. Makový olej však nemusíte využívat jen v kuchyni. Málokdo ví, že je mimořádně vhodný k ošetření suché a popraskané pleti, poradí si s ekzémem i zánětem. Díky vysokému obsahu hořčíku a vápníku zas potěší vaše nehty a vlasy, kterým dodá potřebnou výživu. I proto se stal nepostradatelnou součástí pleťových krémů, balzámů a kondicionérů.

Teta volá synovci do New Yorku:

„Moše, okamžitě přileť, tvůj strýc se odebral za svými předky.“

„Je mi to moc líto, tetičko, ale nemůžu přijet na pohřeb. Kup mu, prosím, pěkný oblek a účet nech poslat na mne.“

„Dobře.“

Ostatní příbuzní se sjeli z celého světa, pohřeb byl velkolepý. O týden později dostal synovec účet na 500 dolarů. O týden později další, zase 500. O týden později další pětistovka...

Moše zavolá tetě:

„Teti, co se děje? Každý týden mi chodí účet na 500 dolarů.“

„No, přišlo mi zbytečné, kupovat strýci nový oblek, tak jsem ho půjčila z půjčovny...!“

Z prostitutky katyní. Tonka kulometem strélela vlastní lidi pro pobavení Němců

mc 11. března 2022 Reflex

Říkali jí Kulometnice Tonka - pěkná Ruska původně sloužila za války jako zdravotní sestra, ale její osud se po té, co padla do zajetí, otočil o 180 °! Nejprve sloužila německým vojákům jen pro potěšení, brzy se z ní ale stala katyně, která vraždila s radostí své krajany. A Němci se jejímu krvavému řádění jen smáli. Ačkoliv po válce unikala spravedlnosti víc jak třicet let, skončila tak jak ona sama vraždila - s kulkou v hlavě!

Antonina Makarova se narodila v malé vsi poblíž Smolensku v Rusku. Vystudovala v Moskvě, kde se také přidala k Rudé armádě. Když

propukla válka nejprve pracovala jako zdravotní sestra, naučila se ale také používat kulomet. Jenže už na podzim 1941 byla oddělena od své jednotky a upadla do zajetí.

Když zjistila, že všichni kolaboranti se mají lépe než zbytek národa, neváhala. Přidala se k nacistům, ale nejprve jim sloužila jako prostitutka. Jenže její povaha ji předurčila k mnohem drsnějším úkolům. Zanedlouho dostala za úkol popravovat válečné zajatce a jejich rodiny - tedy své krajany! A neměla s tím jediný problém - obvykle strélela až 27 lidí naráz, tolik se jich totiž vešlo do místního vězení.

Její popravky bylo pro nacisty divadlem, které si chodili užívat a smáli se jim. Antonina si pro změnu brala věci - zejména šperky - svých obětí. Její doba na výsluní ale netrvala dlouho. V roce 1943 vojáci zjistili, že ona i další ženy trpí sexuálně přenosnými nemocemi - katyně Makarova je dál ráda obšťastňovala - a poslali je do nemocnice. Tam byly patrně i když se přes území přehnal osvoboditelská Rudá armáda. Makarova tak unikla.

Vdala se za veterána Viktora Ginsburga, původem žida, a usadili se v Bělorusku. Jako rodina válečného veterána si žili v pohodlí, narodily se jim i dvě dcery. KGB po Antonině mezitím pátrala, ale nedařilo se jim jí najít. Až v roce 1976 zapůsobila veliká náhoda a Makarovu se povedlo zadržet. O dva roky později si vyslechla rozsudek trestu smrti, který byl vykonán v srpnu 1979. Tonku popravili zastřelením.

Víte, kdo to je?

Ross Hedviček

Víte, kdo to je? To rasistka, komunistka, členka Černých pantheru, podporovatelka zločinců (koupila zbraně pro chystaný útěk zločinců, kterými tito pak zavraždili členy poroty a soudce), host léčebného penzionu Sans Souci v Karlových Varech, spolu s její sestrou Fanny (hodně se u těch ilegálních aktivit unavily) a posledních 40 let (potom co ji po pouhých 16 měsících pustili z basy, tam získala kvalifikaci) profesorka na University of California v Los Angeles. Pokud je vám více než 60 let, tak si určitě budete pamatovat aspoň jméno.

Angela Davis.

A nyní je v Kalifornii, která se pomalu ale jistě stává Kokotistanem celé Ameriky, znovu oslavovaná - tentokrát manželkou californského guvernéra Gavin Newsoma (to je ještě větší blbec než mladý Trudeau).

<https://www.foxnews.com/politics/gavin-newsom-wife-angela-davis-womens-history-month-jennifer-siebel>

Robert of Prague Thursday, March 24, 2022

Dobře pamatuju; radikální a šeredná rudá megera. Ještě k ní patří Bernadine Dohrn a Bill Ayers (kámoši klintonu a obaminace) a potažmo Valerie Jarrett (rudá rodinka taky z Chi-town). Místo v base to byli (jsou) prófove, kteří vymývají mozky naší mládeži. Neuvěřitelná svoloc!

Všem progresivistům v USA říkám, že jsou 'atrociously hideous, in & out.' Dábelská kvítka.

Příběh jako z pohádky: jak se chudý chlapec jménem Pupp stal bohatcem

Petr Przeczek

Šest generací rodiny Puppů dovedlo karlovarský Grandhotel Pupp ke světové slávě. Přitom na začátku byl jeden mladý, šikovný a ambiciózní cukrář. Čtěte další neuvěřitelný podnikatelský příběh ze seriálu Tajemství slavných rodin.

Bratři (zleva) Anton, Heinrich a Julius Puppové se ve druhé polovině 19. století postarali o vzestup Grandhotelu Pupp. Autor: repro z knihy Stanislava Burachoviče Příběh Grandhotelu Pupp

Grandhotel Pupp, tak jak ho dnes známe, sice vznikl až v roce 1907, ale zakladatel rodu Puppů přišel do města v roce 1767. Byl to Johann Georg Pupp, šikovný a ambiciózní cukrář hraběte Chotka.

„Historie Grandhotelu Pupp začíná jako pohádkový příběh o chudém chlapci, jenž se výhodným sňatkem se zámožnou nevěstou stal bohatcem,“ říká historik karlovarského muzea Stanislav Burachovič, který historii rodu Puppů zkoumal. „Příběh Puppů je však pravdivý,“ zdůrazňuje.

Zakladatel slavného rodu karlovarských hoteliérů Johann Georg Pupp se narodil v roce 1743, jeho původní příjmení bylo Popp nebo Pop, až po roce 1775 se začal psát jako Pupp. Proč, to už se dnes neví.

Víme ale, že si práci našel u věhlasného karlovarského cukráře a kavárníka Mitterbachera. Tam poznal i svou budoucí manželku Franzisku, kterou si vzal v roce 1775 za manželku. V matričním zápise je ještě uvedeno jeho příjmení jako Popp.

Oba manželé měli podnikavého ducha a díky svatebnímu věnu nejspíše i dostatek finančních prostředků. Franziska koupila už v roce 1775 třetinu takzvaného Lusthausu (Českého sálu), druhou třetinu pak získala o rok později. Zbytek pak zakoupil v roce 1778 její manžel. Tím byly položeny základy majetku rodiny, která proslavila karlovarské hotelnictví.

Český sál patřil spolu se sousedním Saským sálem k centru karlovarského společenského života. Zatímco Saský sál sloužil v době Johanna Georga hlavně šlechtě, v Českém sále se scházeli většinou měšťané. Saský sál získali Puppové až v roce 1890.

Šikovný podnikatel

Když první Pupp koupil Český sál, začal jeho prudký rozmach. Tři velké sály hostily nejrůznější bály a slavnosti, sál v patře, který měl výbornou akustiku, se stal místem mnoha koncertů.

„Johann Georg Pupp si byl dobře vědom společenského a ekonomického potenciálu svého majetku, a investoval do něj proto velké finanční prostředky. Výmalbu dvou sálů iluzivními freskovými

obrazy v „gotickém stylu“ světil v roce 1791 bývalému jezuitovi, karlovarskému radnímu a výtečnému baroknímu malíři Josefu Kramolínovi, jenž prožil poslední čtvrtstoletí svého života v Karlových Varech,“ popisuje Stanislav Burachovič činy prvního ze slavné rodiny Puppů.

Problém s dědictvím

Ve své závěti z roku 1808 odkázal Johann Georg Pupp Český sál svému prvorozenému synovi Josefovi s tím, že pokud by zemřel bezdětný, majetek by přešel na druhorozeného syna Johanna. Vizionářský Pupp chtěl, aby vlastnictví Českého sálu zůstalo v rukou rodiny.

Jeho obavy nebyly liché. Josef byl sice ženatý, neměl ale děti. Vyučil se po vzoru svého otce cukrářem, jeho bratr Johann byl obchodníkem s galanterií. V obchodu se projevil jako mnohem zdatnější, než jeho bratr Josef, který se navíc potýkal s dluhy.

A právě tehdy došlo k rozkolu přímo v rodině Puppů. Nemocný Josef na radu advokáta daroval majetek své ženě Barbaře. Jeho bratr Johann se domáhal vydání Českého sálu soudně, svou při ale prohrál. Barbara nakonec na spor doplatila také, pronásledovali ji věřitelé a na její majetek byl nakonec v roce 1828 vyhlášen konkurz.

Věřitelé se domáhali sumy téměř 14 tisíc zlatých, přitom majetek byl odhadnut na částku 11 260 zlatých. Český sál, zárodek později proslaveného Grandhotelu Pupp, přešel do cizích rukou, pravda, částečně mezi nimi byli příbuzní Puppů.

Johann Pupp sice právníčkou klíčkou přišel o majetek, jeho potomci ale stále pozorně situaci sledovali. Jeho syn Heinrich Johann Wilhelm, který se narodil v roce 1813, se projevil jako zdatný obchodník. Do své smrti v roce 1864 se mu podařilo získat zpět, ať již dědictvím nebo prostřednictvím různých soudů, tři pětiny majetku. Zbývající část pak koupila v roce 1868 jeho manželka Theresie za částku 37 tisíc zlatých. Její synové Anton, Julius a Heinrich pak majetek převzali tři dny před její smrtí v roce 1872.

Návrat rodinného majetku

„Byl to pro rodinu mimořádně slavný okamžik, Český sál se po bezmála 50 letech usilovného snažení zase dostal zpět do držení rodiny Puppů,“ zdůrazňuje karlovarský historik Stanislav Burachovič.

V roce 1890 rodina Puppů, reprezentovaná bratry Antonem, Juliem a Heinrichem, získala do vlastnictví i původní Saský sál. Téhož roku je založena rodinná akciová společnost. Postupně bratři skupili další domy a pozemky v okolí Českého a Saského sálu a staré budovy dali zbourat.

Později firma předala vídeňským architektům Fellnerovi a Helmerovi takzvaný „Etablissement Pupp“, aby byl tento soubor jednotlivých budov v roce 1907 s konečnou platností scelen v novobarokně pojatý „Grandhotel Pupp“. Přestavba vtiskla celému areálu jednotící architektonickou úpravu, která přetrvala do dnešních dnů.

V letech 1922-1923 vyvrcholila přestavba a také modernizace celého hotelu. Každý pokoj měl vlastní koupelnu s teplou a studenou vodou, a za největší úspěch byl pokládán fakt, že před začátkem druhé světové války se Puppům konečně podařilo koupit poslední ze žádaných budov „Dům Boží oko“, dnes Café Pupp.

Po roce 1945 zlatá záře perly karlovarského hotelnictví pohasla. Slavné jméno dokonce zmizelo z fasády hotelu. Z Grandhotelu Pupp se stal rozhodnutím strany Grandhotel Moskva. Slavné jméno se vrátilo až po roce 1989.

Upozornění pro sousedku ze 4.patra!

Prosím, neječte tak při sexu! S vaším mužem už jsem taky spala a nebylo to teda nic vyjimečného.

Jak se pobavit v těhotenství:

Stačí přijít k neznámému chlapci a říct: "Ty sis kurva myslel, že tě nenajdu?"

Dokončení z první strany

Ona totiž – sama důsledná feministka – má tu drzost pokládat muže, kteří se stali transženami bez transsexuální operace, i nadále za biologické muže. A neměl by jim zákon dovolovat přístup do ženských toalet a šaten atd. Vyskytlo se totiž už několik případů žen v takovémto prostředí oněmi transženami znásilněných. Šest stovek podepsaných studentů a pedagogů žádalo, aby byla z univerzity vyloučena. Policie jí sdělila obavy o její bezpečnost a doporučila, aby se raději na univerzitě neukazovala a učila online. „Online“ se mezitím hemží urážkami a výhrůžkami a nadávkou „TERF“ znamenající „Trans-Exclusionary Radical Feminist“ čili radikální feministka vylučující transosoby“. Tato nadávka byla poprvé použita proti spisovatelce Rowlingové.

Případ 4.

Za totéž na edinburské univerzitě byla šikanována a cenzurována profesorka Shereen Benjamin a označena za eugenistku, bílou supremacistku a bigotku.

Případ 5.

Bristolská univerzita vyloučila profesora Stevena Greera za islamofobii, konkrétně za to, že si dovolil tvrdit, že islám nedovoluje svobodu slova. Udání podali islámští studenti, kteří na jeho vyloučení získali od spolužáků několik tisíc podpisů. Jako příklad potlačování svobody slova ten islamofob prý uvedl masakr redakce Charlie Hebdo a dokonce vyslovil názor, že právě takové jednání vyvolává islamofobii. A kritizoval, jak zákony šaría zacházejí se ženami a křesťany.

Po pohrůžkách zabitím se profesor i s celou rodinou po dobu pětíměsíčního vyšetřování musel skrývat. Teď odchází do předčasného důchodu a vydává knížku „Tackling Terrorism In Britain“ („Jak si poradit s terorismem v Británii“). My už ale víme jak: utéct do úkrytu. Tím se potvrdilo, že islám svobodu slova neomezuje a nedá si to líbit.

Je to během půlroku už druhý profesor zmizelý do úkrytu za islamofobii.

Případ 6.

Starodávná prestižní skotská univerzita Saint Adrews (jejímiž absolventy jsou i následníci trůnu William a Kate) pro nově přicházející studenty nastavila podmínku, bez jejíhož splnění nebudou přijati: Přiznání „osobní viny“ za rasismus, aby mohli „konfrontovat své nevědomé předsudky“. A zavedla pro všechny studenty všech oborů povinné kurzy a zkoušky z marx-leninismu – pardon: dnes se tomu říká „diverzita a klimatické změny“. Taký ještě kurz nazvaný „svolení“ (čili jak vymýtít požadování sexu bez stoprocentně spolehlivého souhlasu). Zveřejnil to Times a univerzita k tomu dodala opravu, že tyto kurzy už běží několik let, vytvořili je sami studenti a za celou dobu si na ně postěžovala jen jedna osoba.

Případ 7.

Tento je pro změnu z USA. Slovná Michigan University vyhodila profesora hudebních a divadelních dějin za to, že žákům přebral slavný film Shakespearova Othella, v němž Lawrence Olivier hrál s načerněnou tváří – prý pro studenty šokující zážitek. Děkan fakulty se za něho omluvil takto: „Činy pana profesora neladí s oddaností naší školy činům antirasistickým, diverzitě, rovnosti a inkluzi“. Profesor se pokorně omluvil, ale nic mu to už nepomohlo. Pikantní na tom je, že je to Číňan v mládí uprchlý z komunistické Číny.

xxx

Aktivisté na britských univerzitách se sdružují v organizaci zvané EDI (equality, diversity and inclusion), která bdí, střeží, pronásleduje a cenzuruje. Podobné případy veřejných poprav osobnosti se hromadí do stovek a málokdo má na ně tak silnou pozici a silný žaludek, aby se bránil. Všechny mají společné to, že jejich soudcem není stát či vláda, nýbrž na první pohled okrajové fenomény, jako nějaký politicky korektní novinář, nebo funkcionář nějakého spolku, nebo podobná nevládní či neoficiální entita. „Hlas lidu“. Tomu se však hbitě podřizují

státní, politické a podobné veřejné instituce, aby se samy nevystavovaly nařčení z rasismu, sexismu a podobných hanebností. Díky tomu se cenzura a osobní perzekuce může jevit jako náhodná, nahodilá a nesystémová, a tudíž zdánlivě neškodná. Ale tím o to nebezpečnější, neboť nemá konkrétní viditelný centrální zdroj, před nímž by bylo možné se bránit. Je to cenzura, která může kdykoli přijít odkudkoli, nečekaně, záludně, v jakékoli podobě. Liberálně a demokraticky, čili libovolně a lidově.

xxx

Stejně zpopulárněla cenzura historických názvů ulic a budov. Ve Walesu se přejmenovává vesnice Nelson, pojmenovaná čistě náhodou stejně jako rasista a imperialista admirál Nelson, který sice porazil loďstvo Napoleonovo, ale nepodpořil hnutí za zrušení otroctví. Děje se to v rámci celowelšského auditu žádajícího obecní správy, aby upozorňovaly na nekorektní názvy obcí, ulic a budov nějak souvisejících s otrokářstvím a imperialismem. Seznam doporučených jde do několika stovek.

Dalších 93 objektů po celé Británii plánuje ze stejných důvodů přejmenovávat The National Trust, organizace pečující o historické památky. A podobný „audit“ nekorektních pojmenování ulic a budov zavádí starosta Londýna.

Charitativní organizace nesoucí Churchillovo jméno „The Winston Churchill Memorial Trust“ si zablogovala, že „mnohé jeho názory na rasy se dnes široce pokládají za nepřijatelné, s čímž my souhlasíme“. Ale ne že by si změnila název úplně. Churchillovo příjmení si ponechala, zahodila jeho křestní jméno a jeho portrét a jmenuje se teď „The Churchill Foundation“. Asi aby se mohla hájit, že s Winstonem (tím rasistou, co tolik perzekvoval chudáka Hitlera) nemá nic společného a jmenuje se třeba podle toho animovaného buldočka z televizní reklamy na Churchill pojišťovnu.

Camebridgeská univerzita ve svém archeologickém muzeu ověšuje sádrové antické sochy cedulkami sdělujícími, že jejich „běloba je klamná“ a že to neznamená, že by Řecko a Řím měly „absenci diverzity“.

Londýnské přírodopisné muzeum dostávalo protesty proti Darwinově sbírce, neboť on se přece účastnil kolonialistických vědeckých výprav.

Antirasistická unie welšského ministerstva kultury označila welštinu za jazyk „bělošské nadřazenosti diskriminující etnické menšiny“ (které mu nerozumějí a učít se jej nechťejí). Welšanům trvalo staletí, než jim jej Angličané povolili, teď si jej asi budou sami zakazovat.

V televizi se cenzuruje komediální seriál Fawlty Towers, neboť rasisticky ze Španělů dělá blbce a Němcům připomíná prohranou válku. Cenzuruje se klasický chorál Rule Britannia, protože zní, jako by neonacisté oslavovali holocaust. Cenzurované Disneyho grotesky zase negativně zobrazují lidské a kulturní stereotypy.

xxx

„Nemine den, vlastně hodina, kdy by se neobjevila nějaká nová pitomost,“ píše anglická novinářka Julie Burchill, popisující, jak se snaží psát knihu o pitomostech „woke“ korektnosti, ale realita ji pořád předbíhá.

„Večer usínám vytočená z objevu, že procházky v přírodě jsou rasistické, ráno se budím s potěšením, že k perzekvovaným menšinám žádajícím odškodnění za nenávislné urážky patří nově cyklisté. Šachy jsou rasistické, protože první tah mají figurky bílé. Sherlock Holmes je rasista, smažené kuře je rasistické, havajské košile jsou rasistické, táboření, zahradničení, běhání, matematika, stromy, botanika, knihovny, silnice, trávníky, mýdlo, pivo z malých pivovarů, arašídové máslo, dietové hubnutí, víno, pravopis, roboty, interiérový design, surfing, hokej – to všechno je rasistické! „Jak šílenství nabírá rychlost, jeden kulturní artefakt za druhým mizí v plamenech, aby nikoho neurážel,“ píše Burchill, a navrhuje: „Zakažme

všecko: každou knížku, film, TV show, a vraťme je každou jednotlivou, a jen ji, až po celosvětovém referendu, že nikoho na světě neuráží.“

Přitom urážka, a schopnost ji s humorem přijímat, je pilířem civilizace. „Civilizace,“ napsal moravský rodák Sigmund Freud, „vznikla, když pralidé začali po sobě házet urážkami místo kamením.“ Našinec může často děkovat Pánubohu, že žije mezi těmi zaostalými Středoevropany, jimž se pořád pohrdavě říká Východoevropané, třebaže oni si myslí, že patří na Západ, který už není Západem.

Nové vydání Kurasova bestselleru SOUMRAK BÍLÉHO MUŽE je teď k dostání téměř všude.

MAJÁLES V BRISBANE

Letošní Majáles v Československém klubu v Brisbane byl tentokrát zároveň i oslavou 5 let od založení České školy na stejném místě. Tradice jako je Majáles a stavění májky, historie, kultura a jazyk tvoří základní stavební kameny národa. V Brisbane to nejen umí a zároveň i kombinují tradice a výuky jazyků českého i slovenského.

Úsilí „brisbenských“ krajanů ocenil i velvyslanec Tomáš Dub, který se mohl díky ukončení velké části proticovidových opatření Majálesu poprvé po dvou letech opět zúčastnit.

S P O R T**Slavia 1:2 Sparta**

Fotbalisté Sparty zvítězili v závěrečném 5. kole nadstavbové skupiny o titul na hřišti Slavie 2:1 a v lize vyhráli v Edenu poprvé od roku 2014 po devíti zápasech.

Začíná MS v hokeji

Po roce opět začíná mistrovství světa v ledním hokeji. Letos je dějištěm šampionátu Finsko, v halách v Helsinkách a Tampere se bude hrát od 13. do 29. května.

Z důvodu ruské agrese na Ukrajině si na mistrovství světa nezahrají hokejisté Ruska a Běloruska. Sborná tak bude na světovém šampionátu chybět poprvé po šedesáti letech. Týmy nahradily výběry Rakouska a Francie.

Slovensko 4:2 Francie

Hokejová reprezentace Slovenska zahájila mistrovství světa výhrou 4:2 po napínavém souboji s Francií.

Česko 5:1 Velká Británie

Česká hokejová reprezentace zvítězila ve svém úvodním zápase na mistrovství světa ve Finsku nad Velkou Británií 5:1.

Hokejisté podleli Rakousku

Čeští hokejisté podleli ve třetím utkání na mistrovství světa v základní skupině B v Tampere poprvé v historii samostatné reprezentace na šampionátu Rakousku, s outsiderem prohráli 1:2 po samostatných nájezdech.

Norsko - Česko 1:4

Čeští hokejisté porazili na mistrovství světa v utkání základní skupiny B v Tampere Norsko 4:1 a získali důležité body na cestě za postupem do čtvrtfinále.

Are elections worth our time?

Peter Adler Canada

They should be, provided they are fair. They are not! Is the grass greener on the other side? While it may look so, it doesn't have to be. Especially when it comes to elections.

Canada's uses the first-by-the-post system. It has created quite a few anomalies. Such as: a political party does not really have to win the most of the votes. So long as it takes the most ridings and the corresponding number of seats in the House of Commons, it becomes government.

Add to it the undeniable fact that Canada has at least three mainstream political parties (in alphabetical order: Conservative, Liberal and the NDP, a.k.a. socialists).

We also have the Bloc Quebecois and the Green Party. While not mainstream, they still contribute to the strange phenomenon known as vote splitting.

The result?

Those disagreeing with the party in government embrace a number of solutions that the four other parties offer. No need to debate here whether those solutions are really that much different from what the governing party proposes. The only result: the number of votes disagreeing with the governing party exceeds the number of votes the governing party has won, but they are divided.

The result, again?

We have been having governments that could be dead last so far as the popular vote (number of actual votes) is concerned, and yet, their guy gets to reside at the Prime Ministerial shack at 24 Sussex Drive, Ottawa, K1M 1M4.

Can we fix it?

One way is called "strategic voting:" we plug our noses and cast our precious votes for a party that (we hope) can defeat the scoundrels (as have got to call them). All that despite our dislike for the party we vote for: our own preference would have been one of the other parties but we can plainly see that they have no hope.

While superficially efficient, this approach defeats our freedom of choice.

What it does to our self-esteem is another matter.

But the question remains: can we fix it?

Theoretically, yes we can. A group that calls itself Fair Vote Canada has been trying to figure out better voting systems. They are inclined to propose proportional voting systems which, they claim, are much better than Canada's first-by-the-post.

Strangely, would-be reformers of voting systems in countries that have been using proportional ways have been looking at first-by-the-post with envy.

Canada's problem can be also expressed by the saying attributed to Henry Ford: customers can pick whichever colour car they buy, so long as it is black. Canada's current Prime Minister is on the record as saying that voters can have any system they want, so long as it is a ranked system.

A definition

As Fair Vote puts it, proportional representation (PR) is a principle that says the percentage of seats a party has in the legislature should reflect the percentage of people who voted for that party. If a party gets 40 per cent of the vote, they should get 40 per cent of the seats.

Under Canada's non-proportional voting system, a party can win a majority of seats and all the power with far less than half the popular vote. Proportional representation ensures that majority governments have an actual majority of the voters behind them.

Under Canada's non-proportional voting system, in most elections, most voters don't elect anyone to represent them. They don't affect the election at all.

Their votes are "wasted". This is what leads to distorted results.

With proportional representation, almost every vote helps elect an MP. Almost everyone is represented.

With proportional representation, every law passed will have the support of MPs representing a real majority of voters. That means better policy decisions for everyone.

The first-by-the-post looks patently unfair in comparison.

Another way

The Swiss electoral system promotes direct democracy and federalism. Its unique political system is based on directly elected members of the executive (government) in the canton and the municipality as the basis of the country's political stability.

Governments speak with one voice on all three levels, municipality, canton and federal government (*Bund/Fédération*). It's the so-called principle of collegiality.

The government can never be dismissed by parliament; on the other hand, the government cannot call early elections or dissolve parliament.

The *Konkordanzsystem* and the *Zauberformel* of the national government mean, in short, that the seven members are appointed based on a fixed distribution of seats per party.

It reflects the political balance of power over a more extended period. A major electoral victory of a new party never leads immediately to a seat in the government. First, this party has to prove its stability and sustainability.

The seven seats are distributed among the four largest parties: 2-2-2-1, with one sometimes losing at the expense of the other. However, the parliament ultimately chooses the individuals.

The electoral system

Equally crucial for political stability, however, is the electoral system. Switzerland has two parallel systems: the *Majorzsystem* or absolute majority of votes per candidate, or the *Proporzsystem* or proportional representation based on the number of votes obtained by a party.

The representation of the people in the parliaments is, in most cases (not all), elected based on the proportional representation of the number of votes obtained by each party.

However, the senate (*Ständerat/Conseil des États*) is elected per canton on the basis of the *Majorzsystem*. There are two seats per canton, with a few exceptions.

The governments of the municipalities and cantons (usually 5-7 members) are directly elected based on the *Majorzsystem*. It is unique in Europe and perhaps around the world, too.

Advantage

Proportional representation focuses on parties. The political profile is more substantial. Smaller parties have a better chance to win seats.

The political profiling is less intense in an absolute majority choice between candidates (not parties). These individuals present themselves directly to the voters. They cannot hide behind the party. The bond between voter and candidate is much stronger.

Can it happen in Canada?

A straightforward answer: no.

Can you see a politician giving up her/his powers to make sure that the system that had got her/him into her/his position is fair?

It took the Swiss centuries to get where they are now. And that was long before ideologies became entrenched in political systems. Besides, Switzerland had already been neutral when they managed to push their system through.

Fair Vote Canada calls it a huge success: they had managed to convince Parliament's Standing Committee on Procedure and House Affairs to agree

to debate on a proposal for a National Citizens; Study on Electoral Reform (their capitalisations).

Fine. Every one-thousand-mile-long march begins with the first step.

Will this one die on the order paper come next election in 2025?

I am not willing to bet against it.

Cynical? No. Realistic?

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Slivovice, Česká piva

Budvar, Plzen, Kozel, non-alcoholic Budvar

Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2021

Official opening of the "Snowy Valleys Sculpture Trail"

12.05.2022 /

On 7th May 2022 the "Snowy Valleys Sculpture Trail", a new permanent outdoor sculpture exhibition, was opened to the public in Batlow in the Snowy Valleys. The Consul-General of the Czech Republic in Sydney, Mrs Zuzana Slováková, took part in the opening and ceremonially unveiled a sculpture by Milan Kuzica entitled "Green Life".

The Consul-General of the Czech Republic in Sydney, Mrs Zuzana Slováková, took part in the opening and ceremonially unveiled a sculpture by Milan Kuzica entitled "Green Life". The "Snowy Valleys Sculpture Trail" currently consists of over 25 sculptures by artists from all over the world, which have been installed across seven locations throughout the Snowy Valleys. The trail is a new cultural project of Sculpture by the Sea with the aim of attracting tourists to the Snowy Valleys region which was devastated by bushfires in 2019 - 2020. The "Snowy Valleys Sculpture Trail" becomes part of many other significant cultural projects, including the iconic exhibitions of Sculpture by the Sea in Bondi and Cottesloe, that the Consulate General of the Czech Republic in Sydney has had the pleasure of financially contributing to.

You can find more information on the "Snowy Valleys Sculpture Trail" project on Sculpture by the Sea's website

"Green Life" by Milan Kuzica in Batlow, Snowy Valleys